

Exod - Comentarii Jean Koechlin

Situația s-a schimbat radical în Egipt de la Geneza până la Exod. Acum faraon și poporul său sunt caracterizați prin aceea că nu-l cunosc pe Iosif (v. 8; Fapte 7.18). Cel care salvase Egiptul și susținuse viața unei întregi națiuni a fost uitat cu desăvârșire! Tot așa este și astăzi în lumea al cărei prinț este Satan. Isus Mântuitorul nu-și găsește loc în gândurile oamenilor. Și, în mod similar, ca urmare a faptului că nu îl cunosc pe Dumnezeu și pe Fiul Său, sufletele sunt ținute într-o grea robie, sub care unele gem, dar de care marea majoritate nici nu se sinchisesc. Această robie sub care Satan îi ține pe oameni este zugrăvită în chip izbitor prin muncile la care copiii lui Israel erau siliți fără milă (v. 13). Dar subiectul cărții Exod este răscumpărarea: eliberarea poporului lui Dumnezeu scos de sub această grozavă robie – dar aceasta cere mai întâi descrierea stării sale tragice. Împăratul cel rău ordonă uciderea băieților nou-născuți în Israel (comp. cu Matei 2.16), dar Dumnezeu Se folosește de femei care se tem de El și care nu tremură la porunca împăratului, pentru ca, prin acestea, să înfrângă planurile vrăjmașului. Cât de prețioase sunt pentru inima lui Dumnezeu toate semnele de credințioșie în mijlocul acestei scene unde domnește Satan!

Dumnezeu, în harul Său, nu a dorit să-și lase poporul în robie. El le-a dat un salvator: pe Moise, simbol al lui Hristos, a cărui istorie ne este relatată în numeroase locuri din Scriptură (Fapte 7.20 ...; Evrei 11.23 ...). În coșulețul (sau chivotul) pe care i l-a pregătit mama lui avem o imagine a grijii deosebite cu care părinții creștini își protejează copiii de influențele dăunătoare ale lumii din afară. Dar numai această grijă nu este suficientă. Este necesară credința: coșulețul trebuia pus pe apă. Și Dumnezeu răspunde acestei credințe cu o salvare providențială. El dirijează totul din umbră. În final, porunca lui faraon nu va avea alt rezultat decât acela de a pregăti în însăși casa lui un răscumpărător pentru Israel. Ajuns la maturitate, Moise dă dovadă de o credință de excepție, ca și părinții săi. Evrei 11. 24 ... subliniază cum el refuză viitorul strălucit care i se oferă; el alege ... socotește ... și care îi este secretul? „Privea spre răsplătire“. Măreț exemplu pentru toți cei care avem înaintea noastră această alegere: lumea cu gloria și cu plăcerile ei, sau „ocara lui Hristos“! Moise venise pentru a-și elibera poporul. Dar și din punerea lui deoparte putem desprinde învățături importante. Oricât de mare ar fi afectivitatea noastră, nu-L putem urma pe Hristos prin puterea noastră naturală (v. 12; comp. cu Ioan 18.10).

Moise a renunțat la poziția și bogăția lui pentru a-și ajuta frații asupriți. Respins de ei, fuge într-o țară străină. Acolo, după ce se înfățișează ca unul care ajută și potolește setea (v. 17), primește o soție și devine păstor. Toate aceste trăsături ne fac să ne gândim la Fiul lui Dumnezeu care și-a părăsit gloria pentru a veni să cerceteze și să mântuiască pe poporul Său Israel. Ai Săi nu L-au primit (Ioan 1.11). El este acum departe de lume, ca Marele Păstor al oilor și ca Mirele Bisericii câștigate prin harul Său și care acum are parte de respingere, ca și El. Au trecut patruzeci de ani din viața lui Moise și Dumnezeu este pe cale să i Se descopere într-o „vedenie minunată“. Pentru Agar, El alesese o fântână, pentru Iacov, o scară, iar pentru Moise, acest misterios rug în flăcări. Poți spune și tu unde și cum L-ai întâlnit pe Domnul? Dumnezeu dorește să-i arate lui Moise îndurarea Sa față de poporul ales. În mijlocul cuptorului Egiptului, Israel era, ca și acest rug, încercat, dar nu nimicit prin foc. Tot așa este și acum pentru răscumpărării Domnului. Rostul încercării de foc este să nimicească răul nejudicat din mijlocul lor. Numai în Hristos, focul divin care a venit din plin asupra Lui nu a găsit nimic care să poată fi mistuit (Psalmul 17.3).

În timpul lungilor ani de servitute în „cuptorul de fier“ al Egiptului (Deuteronom 4.20), Dumnezeu nu a rămas indiferent față de suferințele poporului Său. El și-a amintit de promisiunile făcute lui Avraam (Gen. 15.13, 14), lui Isaac (Gen. 26.3) și lui Iacov (Gen. 46.4). Sosise și momentul să Se facă cunoscut alor Săi prin Moise, prezentându-Se ca Dumnezeuul părinților lor, care în același timp este și Dumnezeuul care Se gândește la ei cu dragoste, pentru a-i elibera. Oare nu este în aceeași măsură cazul ca El să fie cunoscut de toți cei care gem sub povara păcatelor lor? Starea jalnică a făpturilor Sale pierdute nu putea să nu-L miște pe Dumnezeu, întocmai cum nu putea să nu vadă suferințele lui Israel și să nu audă strigătele și gemetele lor. Da, El nu Se mulțumește numai să ia cunoștință de „durerile“ lor (v. 7). El adaugă: „Am coborât ca să-i scap“. Dumnezeu S-a coborât până la noi în Isus și prin El suntem eliberați. Dar S-a oprit El aici? Nu, El a dorit ca mai departe să ne facă poporul Său, să ne pună într-o relație cu El și să ne îmbogățească (v. 22). Dumnezeu îi dezvăluie lui Moise Numele Său: „EU SUNT“, Cel a cărui prezență umple eternitatea. El există, El este, toate celelalte decurgând din aceasta (Isaia 43.11, 13, 25).

La curtea lui faraon, Moise învățase toată înțelepciunea Egiptului. Dar nu învățase să-L cunoască pe „EU SUNT“. Anii petrecuți în palatul regal nu l-au făcut un instrument potrivit pentru eliberarea poporului său. Uciderea egipteanului a demonstrat tocmai contrariul. După patruzeci de ani în școala lui faraon sunt necesari alți patruzeci de ani în școala lui Dumnezeu, tocmai în Madian. Rezultatul este că Moise nu mai are nimic care să-l facă mândru. Odinioară „puternic în cuvintele lui și în fapte“ (Fapte 7.22), declară acum că nu are vorbirea ușoară și lasă deoparte toate capacitățile personale. Dar, dacă pe bună dreptate a încetat să se încreadă în sine, el încă nu se încrede pe deplin în Dumnezeu. Trebuie să învețe că Domnul, când cheamă pe cineva în slujbă, dă și puterea necesară pentru împlinire. Toiagul preschimbă în șarpe arată că, dacă Dumnezeu îi permite lui Satan să lucreze pentru o clipă, tot în puterea Lui stă și să-i nimicească lucrarea. La cruce, Hristos a triumfat asupra puterilor răului (Coloseni 2.15). Mâna pusă în sân (inima: izvorul răului) care se acoperă de lepră și care apoi este făcută sănătoasă ilustrează puterea lui Dumnezeu de a îndepărta pata păcatului.

Înainte Moise plecase fără să fi fost trimis de Dumnezeu. Acum, când îl trimite Domnul, ridică tot felul de obiecții posibile pentru a nu urma chemarea: incapacitatea sa (3.11), ignoranța sa (3.13), lipsa lui de autoritate (4.1), de talent în a vorbi frumos (v.10), de aptitudini pentru această misiune a sa, cu dorința ca altcineva să o îndeplinească (v.13), eșecul primei lui încercări (5.23), lipsa de înțelegere manifestată de frații săi (6.12). Oare nu venim și noi deseori cu asemenea motive pentru a nu asculta? Versetele 24-26 ne amintesc de faptul că, înainte de a intra într-o slujbă publică, este necesar ca slujitorul lui Dumnezeu să-și fi pus propria casă în ordine. Până acum, probabil sub influența soției sale, Moise nu-și circumcisese fiul în semn de condamnare a cărnii. Dumnezeu o cerea (Gen. 17.10-14) ca pe un lucru necesar și drept în casa slujitorului Său. Și aceasta era o problemă care trebuia rezolvată sub amenințarea morții! Versetele 27 și 28 ne indică unde sunt chemați să se întâlnească frații: la muntele lui Dumnezeu – și, de asemenea, care trebuie să fie subiectul conversației lor: Cuvântul lui Dumnezeu și lucrările Sale minunate. La începutul capitolului, Moise spuse: „Iată, nu mă vor crede“. Dar Domnul le-a pregătit inimile, astfel că la sfârșitul capitolului putem citi: „și poporul a crezut“ (v.31, comp. cu 2 Cronici 29.36). Chiar înainte de a fi fost eliberați, ei se pleacă înaintea Lui.

Egiptul oferă o imagine zguduitoare a lumii, altfel spus, a societății omenești organizate fără Dumnezeu. Prin chiar respingerea autorității lui Dumnezeu, lumea și-l ia ca șef pe Satan, numit și „stăpânitorul acestei lumi“ (Ioan 16.11). Este un prinț dur și fără scrupule, a cărui imagine ni se prezintă prin crudul faraon. Când unui suflet începe să i se trezească conștiința și geme pentru eliberare (precum Israel în acest capitol),

Satan nu precupește nici un efort ca să-l rețină și să-l prindă și mai strâns, împovărându-l cu munci suplimentare (vezi v.9). El distrage acea persoană printr-un iureș de activități, pentru a-i abate gândurile lăuntrice și a-l împiedica să găsească timp să se ocupe de nevoile sufletului său. Da, am cunoscut și noi prea bine ce înseamnă a geme sub jugul lui Satan, „robi ai păcatului” (Romani 6.17), „robiți diferitelor poftes și plăceri” (Tit 3.3), incapabili să ne eliberăm prin propriile eforturi. Este oare cu putință ca dintre cititorii noștri să se găsească cineva în această stare? Cuvântul lui Dumnezeu îi oferă o eliberare deja împlinită. Hristos, Cel care este mai mare decât Moise, nu numai că a vestit-o, ci El Însuși a împlinit această răscumpărare. El a smuls sufletele noastre de sub groaznică robie a diavolului, a lumii și a păcatului.

Faraon nu dă nimic; dimpotrivă, devine din ce în ce mai sever. În zadar se plâng la el (v.15-18). Nu numai că Satan nu cunoaște îndurarea, ci își găsește plăcerea în nenorocirea robilor săi. Abia dacă este satisfăcută o poftă, că apare o alta și trebuie să fie împlinită imediat. Numai Hristos poate satisface o inimă în mod desăvârșit. Uneori Dumnezeu rânduiește lucrurile astfel încât eliberarea nu este imediată, pentru ca omul, simțind apăsarea jugului vrăjmașului și adâncimile stării sale nenorocite, să fie în sfârșit gata să recunoască faptul că numai Dumnezeu îl poate scăpa de acestea. Răspunzând la descurajarea robilor Săi (v.23), Dumnezeu nu le face nici un reproș. Dimpotrivă, este ocazia unei noi revelații din partea Lui. DOMNUL sau „Iehova” este numele pe care Dumnezeu Și-L ia în relația Lui cu Israel. Pentru patriarhi, El era Dumnezeul cel atotputernic (Ebr. „El-Şadai”), Proprietarul cerului și al pământului. Acum scopul Lui este de a introduce o relație nouă, ceea ce de asemenea Îi aduce un nume nou: „Eu sunt DOMNUL!”. DOMNUL este Cel care nu Se schimbă niciodată și care rămâne credincios legământului Său. Pentru noi, credincioșii din vremea harului, El are un nume și mai scump, acela de Tată, pe care Isus a venit să ni-L facă cunoscut (Ioan 17.26).

În v. 6 - 8, Dumnezeu i-a dezvăluit lui Moise întreg planul Său de mântuire, ca o consecință a noului nume, DOMNUL, pe care Și l-a luat în relație cu Israel. Și acest plan de mântuire este încă o dată certificat prin semnătura Sa: „Eu sunt DOMNUL”. „Eu, Eu sunt Același, care îți șterg fărâdelegile, pentru Mine, și nu-Mi voi mai aminti de păcatele tale” va confirma Dumnezeu în Isaia 43.25. Este trist să remarcăm că Israel, „din cauza descurajării” (v.9 nota b: sau a nerăbdării; sau a neliniștii duhului), nu ascultă. Este prima manifestare a necredinței acestui popor, urmată, vai, după cum vom vedea, de un șir lung de căderi similare (Psalmul 106.7). La rândul său, Moise este din nou îngrijorat și descurajat. Credința lui nu este în măsură să-și însușească Numele și promisiunile DOMNULUI. Atunci Dumnezeu Își îndreaptă atenția spre ai Săi. Ei sunt amestecați cu străinii, dar ochii Lui îi disting și îi face plăcere să-și amintească de numele lor. „Domnul îi cunoaște pe cei care sunt ai Săi” (2 Timotei 2.19). Și să ne mai amintim și versetul care este o încurajare pentru credincioși, orice vârstă ar avea ei: „Ochii Domnului privesc spre cei drekți și urechile Lui sunt deschise la strigătul lor” (Psalmul 34.15; 1 Petru 3.12). Avem aici numele mai multor membri ai familiei lui Levi care, fie în bine, fie în rău, au jucat un rol important în istoria lui Israel: Core și fiii săi, cei patru fii ai lui Aaron, Fineas ...

În Psalmul 90 (o rugăciune a lui Moise, omul lui Dumnezeu), Moise se referă la vârsta de 80 de ani ca fiind limită a vieții pentru un om viguros. Totuși aceasta este chiar vârsta la care el însuși își va începe slujba (v.7). Când Dumnezeu cheamă un slujitor, El începe prin a anula puterea naturală a acestuia, asigurându-i apoi noi surse de putere care, într-o manieră evidentă, își au originea în El Însuși. Domnul a făcut cunoscut mai dinainte gândurile Sale lui Moise și lui Aaron. Acele lucruri care pentru egipteni erau urgii (9.14), în relație cu poporul lui Dumnezeu erau numite „semne” (v.3), rânduite pentru învățătura lor morală. În felul acesta îi învață Dumnezeu pe creștini cu privire la lume, la Satan și la sărmanele sale victime. Cuvântul Său ne ajută să înțelegem „marile judecăți” care se vor abate asupra oamenilor fără pocăință. Ne mai spune de asemenea despre modul cum Își va scoate din această lume poporul răscumpărat, pentru a-l introduce în patria cerească (v.4). De aceea, iubiți prieteni creștini, ce fel de oameni ai trebui să fim noi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă! (2 Petru 3.11). Moise și Aaron prezintă înaintea lui faraon și a slujitorilor săi semnele anunțate în cap.4. Vorbind despre victoria asupra lui Satan (șarpele) și asupra păcatului (lepra), putem vedea în ele o ilustrare simplificată a Evangheliei.

Dacă egiptenii nu țin cont de primele două semne, așa cum îi spusese Domnul lui Moise, urmează al treilea semn, cu adevărat serios: apa transformată în sânge. Apa ne vorbește despre lichidul care răcorește și dă viață, în timp ce sângele vărsat vorbește despre moarte. Cuvântul i-a fost dat omului pentru a-i oferi viața, dar, dacă acesta nu îl primește și refuză să creadă, același cuvânt va deveni pentru el judecată și moarte (citiți Ioan 12.48). Astăzi Cuvântul vestește harul, dar și judecata pentru cei care nu-l primesc. Într-un fel sau altul, toți îl vor întâlni, fie în prezent, spre viață, fie mai târziu, spre moarte! Ceea ce vorbise Domnul a venit asupra egiptenilor. Nilul, artera vitală a țării, din care ei își făcuseră un zeu, devine acum un obiect care provoacă dezgust și scârbă. Sângele umple râul, canalele, bălțile, iazurile, chiar și vasele. Toate izvoarele la care lumea își potolea setea sunt otrăvite și ucigătoare (v.18). Să ne ferim să bem din ele! Și de această dată vrăjitorii fac același lucru prin farmecele lor. Prin puterea lui Satan, ei imită ceea ce aduce moartea numai pentru a face și mai mare nenorocirea poporului. Ar fi făcut mult mai bine dacă și-ar fi arătat talentele transformând sângele în apă, dar erau incapabili de așa ceva.

La porunca Domnului, Aaron își întinde mâna și de data aceasta țara este invadată de broaște. Moise a încetat să pună în discuție poruncile lui Dumnezeu; el are acum siguranța deplină în Cel care l-a trimis și, față-n față cu faraon, îl întreabă: „când (pentru ce timp) să mă rog pentru tine?” (v.9). „Mărește-ne credința”, l-au rugat ucenicii pe Domnul (Luca 17.5). Și aceasta trebuie să fie și rugăciunea noastră. După broaște, păduchii sunt cei care umplu Egiptul. Vrăjitorii, care în două rânduri până atunci îl imitaseră pe Aaron, de această dată sunt învinși. Nebunia lor a fost dată pe față. 2 Timotei 3.8 ne dă numele lor: lane și lambre. Ei îi reprezintă pe pretinșii creștini, cei care au o formă de evlavie, însă fără adevărata credință. Pentru a fi creștin nu este suficient să-i imiți pe cei care sunt adevărați copii ai lui Dumnezeu. Cineva poate să ia parte la străngeri, să citească Biblia, să facă multe lucrări bune... și să nu fie deloc creștin. Nimic nu este mai simplu decât să pretindem că suntem ai Domnului, înșelându-i pe alții și, probabil, înșelându-ne și pe noi înșine. Drag prieten, ai adevărata credință, sau numai ceva care se aseamănă cu ea? Destinul tău etern depinde de răspunsul la această întrebare.

A patra plagă este musca câinească. Roiurile pătrund în case și ruinează Egiptul, cu excepția ținutului Gosen. Din punct de vedere moral, aceste muște veninoase ne fac să ne gândim la bărfeli, la gelozii și la toate sursele de iritare care înveninează relațiile din familie și din societate ale oamenilor din lume, dar care nu-și găsesc loc în casele copiilor lui Dumnezeu. Faraon este acum gata să facă oarecare concesii: „Mergeți - spune el - jertfiți Dumnezeului vostru în țară!” (v.25). Dar aceasta era imposibil! Domnul poruncise să meargă în deșert cale de trei zile (cap. 3.18). Trei zile: este timpul pe care Domnul Isus l-a petrecut în mormânt între moartea Sa pe cruce și dimineața învierii Sale. Vrăjmașul voia să ne lipsească de cunoașterea acestor adevăruri care amintesc de înfrângerea sa. Dimpotrivă, o manifestare de închinare care nu conține amintirea crucii și a învierii nu-l deranjează deloc. Lumea admiră viața Domnului Isus și îi apreciază pe oamenii de bine. Este o lume cu o religie proprie, care nu are nimic împotriva dacă avem și noi o religie a noastră. Dar crucea și prezența în ceruri a unui Hristos viu, fundamente ale închinării noastre, condamnă lumea și ne despart categoric de ea (Galateni 6.14).

O ciură „foarte mare” se abate de data aceasta asupra vitelor. Dumnezeu cruță turmele lui Israel, din care aveau să fie luați miei pentru Paște și, mai târziu, pentru alte jertfe. Apoi erup bube pe oameni și pe animale. Inima regelui rămâne insensibilă, deși, remarcați expresia, „în inima lui” trimitea Dumnezeu toate aceste plăgi (v.14). Cum se poate explica această îndârjire a lui faraon împotriva lui Israel? Satan știa că din acest popor trebuia ca, într-o zi, să Se nască Mesia, Unul mai mare decât Moise, care avea să-i elibereze pe oameni de sub jugul lui și care avea să-l învingă. De aceea el a căutat să-l țină pe Israel în robie cât mai mult cu putință. Dar această încăpățănare n-a putut face altceva decât să scoată în evidență și mai mult puterea lui Dumnezeu și să-i facă numele vestit pe tot pământul (v. 16, citat în Romani 9.17). Pus înaintea puterii lui Dumnezeu, dar și a milei Lui, cu care a îndepărtat succesiv broaștele, țânțarii, muștele căinești ..., orgoliosul faraon și-a împietrit intenționat inima, refuzând să se pocăiască. Câte persoane nu-și împietresc inima în fața celei mai mari minuni a harului: Fiul lui Dumnezeu murind pentru mântuirea oamenilor pierduți!

A fost anunțată și cea de-a șaptea urgie: grindina. Pentru prima dată îi vedem pe egipteni temându-se de Cuvântul Domnului și punându-și turmele la adăpost. Scopul catastrofelor permise de Dumnezeu este acela de a-i face pe oameni să-și amintească de prezența Lui. Astăzi suntem atât de mândri de progresul științei, prin care credem că putem controla forțele naturii! Dar Dumnezeu, pentru a ne aminti cine este Stăpânul lumii, permite cataclisme naturale, dezastre imprevizibile: cutremure de pământ, epidemii, invazii de insecte ... toate acestea arătând ce creatură mărunțică este omul și umilindu-i mândria (Iov 38.22, 23). Prin orice mijloace, El caută să întoarcă spre El gândurile oamenilor. În adevăr, de cele mai multe ori prin asemenea chemări la ordine, oamenii sunt făcuți să mediteze și să fie preocupați cu destinul lor etern. Câte suflete necăjite au găsit în Isus adăpost nu numai împotriva furtunilor de aici, de jos, ci și împotriva judecății eterne! Dumnezeu stabilește cu grijă intensitatea și durata încercării. Aceasta nu merge mai departe de cât permite El. Sunt lovite inul și orzul, nu grâul, nici alacul (v.31, 32 vezi și nota b). Cât despre preaiubiții Săi, ei se bucură de minunata Lui protecție pe toată perioada furtunii.

„Am păcătuit”, a recunoscut Faraon (9.27). Era aceasta o pocăință adevărată? Nu, deoarece, de îndată ce a încetat grindina, el a continuat să păcătuiească (9.34) și intenționat și-a împietrit inima. Dar, de acum încolo, Domnul va fi Cel care îi va împietri inima (v.1). Cât de gravă era situația! Dumnezeu vorbește o dată, de două ori (Iov 33.14), chiar de mai multe ori. Apoi într-o zi este prea târziu. Citorule, de câte ori ți-a vorbit ție Dumnezeu? Iată acum lăcustele amenințând Egiptul deja ruinat. Iosif salvase țara: faraon o ruina; tot astfel, Satan conduce lumea spre ruina ei. Acum i se face o nouă propunere lui Moise: Numai adulții să meargă să țină sărbătoarea. Copiii să rămână în țară. În același chip se străduiește Satan să ne stăpânească sufletele, prin afecțiuni naturale, prin legături de familie. Dar să citim din nou răspunsul măreț și impresionant al lui Moise în v. 9. Nici un membru al familiei credinței, oricât de mic ar fi, nu va rămâne în puterea vrăjmașului. Dragi prieteni tineri, să nu credeți că numai părinții trebuie să se preocupe de creștinism! Căminul creștin este o entitate și de aceea sunteți chemați să-i urmați principiile, să vă conformați obiceiurilor și restricțiilor, chiar dacă, personal, nu i-ați înțeles în totul valoarea și necesitatea.

Tot ceea ce scăpase de grindină este acum distrus de lăcuste. Ce dezastru grozav! „Am păcătuit”, a repetat Faraon cu o evidentă rea-credință, urmărind numai să fie scăpat de lăcuste. Dar „Dumnezeu nu Se lasă (Lit: nu este) batjocorit” (Galateni 6.7). Faraon a lăsat să treacă clipa potrivită (Ieremia 46.17) și Dumnezeu îi împietrește din nou inima. Apoi vine întunericul, trei zile întregi de întuneric! Este un semn cu un înțeles evident pentru egipteni. Soarele, sursa de lumină, de căldură, de viață, cel pe care-l adorau ca zeu (Ra), apare neputincios înaintea Creatorului universului. Dar în toate casele copiilor lui Israel era lumină. „Oricine crede în Mine să nu rămână în întuneric”, declară Domnul Isus (Ioan 12.46). Și, din nou: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nicidecum nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8.12). În mijlocul unei lumi pline de umbrele întunecate ale păcatului, credinciosul poate totuși distinge prezența luminii, pe Hristos locuind în el (Ioan 14.23). Ca urmare, pentru el totul este limpede: starea lumii, viitorul ei și starea inimii lui. El știe unde poate păși în siguranță. Ceea ce face poate fi văzut de toți (Luca 11.36).

Nouă urgii au venit succesiv peste țara Egiptului. Mai rămânea a zecea, mai grozavă decât toate cele dinainte, a cărei semnificație o vom vedea în continuare. Ea a fost precedată de o ultimă propunere a lui faraon: „Mergeți, slujiți Domnului; numai turmele voastre să rămână” (v.24), care urmărea să împiedice poporul să aducă jertfele și darurile. Recunoaștem bine în aceasta eforturile lui Satan de a ne lipsi de Cel care este Jertfa desăvârșită. El face orice pentru a ne lua bucuria lui Hristos, mai ales atunci când venim pentru a-L oferi Tatălui în închinare. Vai, cât de des îi reușește aceasta! Rezultă o pierdere pentru noi, dar, mai presus de orice, Dumnezeu este lipsit de jertfa scumpă pe care o așteaptă de la răscumpărării Săi. Și, la modul general, răspunsul lui Moise ne amintește că Dumnezeu are drept nu numai asupra noastră, ci și asupra a tot ceea ce este în posesia noastră. Moise „a ieșit de la Faraon aprins de mânie” (v.8). Îl vom vedea în mai multe rânduri pe acest om al lui Dumnezeu mândru, tocmai pe el, care era „foarte blând, mai mult decât toți oamenii care erau pe fața pământului” (Numeri 12.3; vedeți Exod 16.20; 32.19; Levitic 10.16; Numeri 16.15; 31.14). Dar era vorba de gloria lui Dumnezeu și de binele poporului Său. Are mânia noastră întotdeauna o cauză atât de dreaptă?

Ajungem acum la prezentarea Paștelui, într-un capitol dintre cele mai importante din tot Vechiul Testament. Răscumpărarea promisă se va împlini în același timp când asupra Egiptului se va abate cea mai grozavă dintre judecăți. Păcatul merită moartea și toți au păcătuit, atât israeliții cât și egiptenii. Dar, pentru ei care făceau parte din poporul lui Dumnezeu, un miel va muri în locul lor, imagine clară și emoționantă a lui Isus, „Miel fără cusur și fără pată ... cunoscut în adevăr mai înainte de întemeierea lumii” (1 Petru 1.19) și dat morții la timpul hotărât de Dumnezeu. «Să ne însușim această jertfă»: iată ce semnifică «a mânca paștele». Hristos a trecut prin focul judecății divine: mielul era fript la foc. Și să ne gândim la chinurile Lui având dureroasa cunoștință că păcatul nostru L-a dus acolo; aceasta corespunde cu ierburile amare. Mielul era mâncat în familie. Părinții, copiii, fiecare din casă își avea partea lui. Drag cititor, ai experimentat tu în mod personal ce înseamnă «a mânca paștele»? Ți-ai însușit tu prin credință moartea ispășitoare a Domnului Isus? Ziua convertirii, punctul de origine al noii vieți (v.2), nașterea din nou a copiilor lui Dumnezeu, este o dată care nu trebuie uitată!

Aluatul, simbol al răului, trebuie îndepărtat cu maximă atenție (cf. 1 Corinteni 5.7, 8). Nu putem să ne însușim lucrarea lui Hristos și să ne bucurăm din plin de ea cât timp nu ne-am mărturisit și nu am abandonat fiecare păcat de care avem cunoștință. Israelitului îi mai rămânea să facă doar un lucru, cel poruncit de Domnul lui Moise în v.7: trebuia să înmoaie un buchet de isop în sângele mielului și să ungă cu el pragul de sus și amândoi ușorii ușii casei sale. Făcând aceasta, capul familiei trebuia să creadă două lucruri: întâi că Domnul avea să lovească prin judecată și, în al doilea rând, că sângele avea puterea de a-l proteja pe el și pe ai săi. Ca și copiii din familiile israeliților, putem întreba: „Ce înseamnă această slujbă pentru voi?” (v.26). Nu este oare aceasta o imagine a scumpului sânge al lui Hristos care ne pune la adăpost de judecată? „Eu voi vedea sângele” spusese DOMNUL (v.13), în timp ce israeliții, dinăuntru, nu-l vedeau. Mântuirea noastră nu depinde de modul în care apreciem noi lucrarea lui Hristos, nici de intensitatea sentimentelor noastre cu privire la acest subiect. Nu, ci depinde de felul cum o vede Dumnezeu. Pentru El, sângele are eficacitate deplină și totală în îndepărtarea păcatului. Să ne punem și noi încrederea în

lucrarea desăvârșită împlinită de Domnul Isus și acceptată de Dumnezeu (1 Ioan 1.7).

În timp ce în casele lor israeliții mănâncă paștele sub protecția sângelui mielului, afară, în noapte, domnește groaza și nimicirea. Îngerul nimicitor trece și lovește întâii-născuți și mari strigăte de deznădejde răsună în tot Egiptul. Este a zecea și ultima plagă, imagine a unei judecăți infinite mai grele, pe care Scriptura o numește moartea a doua, pregătită pentru cei care nu s-au pus la adăpost prin Mielul lui Dumnezeu. Nici o deosebire între un prizonier din închisoare și Faraon însuși (v.29). Tot astfel, nu se va face deosebire când toți morții, „mari și mici”, vor sta înaintea scaunului de judecată din Apocalipsa 20. Pentru copiii lui Israel sosise timpul să plece. Ei mâncaseră paștele în grabă, cu mijlocul încins, cu încălțăminte în picioare, cu toiagul în mână (v. 11), arătând prin aceasta că sunt un popor despărțit, străin, gata de plecare. Suntem și noi așa? Prin zelul nostru pentru Dumnezeu, prin detașarea noastră față de lucrurile de aici, de jos, prin sobrietatea noastră, pe scurt, prin tot comportamentul nostru, ceilalți ar trebui să vadă că, fiind răscumpărați prin sângele Mielului, suntem în orice moment gata să plecăm spre căminul nostru etern.

Dumnezeu face ca totul să înceapă din ziua răscumpărării (12.2; 1 Regi 6.1). El instituie paștele ca o rânduială perpetuă. Gândul vrăjmașului, în ce privește Mielul, este „să nu i se mai amintească numele” (Ieremia 11.19). Dar Dumnezeu, pentru care lucrarea Fiului Său are un preț așa de mare, Se îngrijește ca amintirea Lui să fie mereu înnoită. „Este noaptea de ținut pentru Domnul” proclamă El (v.42), și, mai departe: „aduceți-vă aminte de ziua aceasta” (13.3). Înlocuind Paștele cu Cina comemorativă, Domnul Isus le-a cerut alor Săi să facă aceasta spre pomenirea Lui (1 Corinteni 11.24, 25). Ați răspuns la această dorință a Domnului? În cap. 13, Domnul își declară drepturile asupra sufletului proaspăt răscumpărat (cap.12). Unii credincioși, mai ales copii cu părinți creștini, sunt mulțumiți că sunt mântuiți și nu țin cont de sfințirea care trebuie să urmeze. Dar aceeași voce care a spus: „Eu voi vedea sângele și voi trece peste voi” (12.13), cere acum: „Sfințește pe orice întâi-născut ... este al Meu” (13.2). Sărbătoarea Paștelui era strâns legată cu cea a Azimelor. Învățăm de aici că punerea la adăpostul sângelui și necesitatea unei vieți sfinte sunt pentru copiii lui Dumnezeu acum două adevăruri indispensabile (de citit și Tit 2.14).

„Să istorisești fiului tău”, îndemna v. 8. Dar în v. 14 se poate vedea cum copiii vor fi cei care îi vor întreba pe părinții lor. Este o atitudine fericită când copiii, văzând că părinții lor se comportă altfel decât lumea, le pun întrebări. Fie ca ei să nu se sfiască niciodată să facă așa! Versetul 19 arată îndeplinirea angajamentului lor față de Iosif (Geneza 50.25). Oasele patriarhului aveau să-i însoțească pe cei din poporul lui Dumnezeu în călătoria lor: imagine a lui Hristos în puterea morții Sale, pe care-L purtăm cu noi prin pustiul acestei lumi (2 Corinteni 4.10)! Copiii lui Israel au pornit la drum. Dumnezeu avea să le reamintească mai târziu de ziua când i-a luat de mână ca să-i scoată din țara Egiptului (Ieremia 31.32). Ei urmau să străbată un lung drum ocolit (v.17, 18), pentru a avea timp să învețe lecții importante de la Dumnezeu, așa cum trebuie să învățăm și noi. Dar Dumnezeu nu s-a mulțumit numai să traseze drumul poporului Său, ci El însuși îi însoțește, sub forma acestui stâlp de nor ziua, de foc noaptea. Ce har! El este în același timp prezent pentru a-i călăuzi pas cu pas și pentru a-i ocroti. Tot astfel și Isus a făcut această promisiune alor Săi: „Eu sunt cu voi în toate zilele” (Matei 28.20).

Israel era încredințat că terminase cu vrăjmașii lui, egiptenii. Totuși aceștia, mânați de un zel ce și-a greșit ținta, s-au strâns și au pornit în urmărirea poporului. Israelii păreau să fie prinși în cursă. În față: Marea Roșie; înapoi: Faraon, carele, căpeteniile lui. O, ce groază, ce strigăte disperate! Poporul a trebuit să învețe că nu există greutate prea mare pentru Domnul. Dimpotrivă, cu cât este mai grea încercarea, cu atât mai mult Dumnezeu are posibilitatea să-și arate puterea minunată. Ce lecție și pentru noi! Când apare o dificultate, o încercare aparent fără ieșire, cum reacționăm? Prea ades ne îngrijorăm și suntem agitați. Dar ce-i spune Moise lui Israel? El începe prin a-i încuraja: „nu vă temeți ...”, apoi le spune că vor fi eliberați: „Domnul va lupta pentru voi...”. În final le dă instrucțiuni ușor de urmat, dar care deseori ne par foarte dificile: „stați liniștiți” (v.13, 14). A sta liniștit înseamnă deopotrivă «a nu face nimic» și «a-ți păstra duhul departe de orice frământare». Această bătălie nu angaja poporul: ea se purta între Domnul și egipteni. Cel care i-a păzit pe ai Săi de îngerul nimicitor nu va putea, cu atât mai mult, să-i scape din mâinile oamenilor?

Poporul a ajuns la concluzia că nu putea să se salveze singur. Situația lor era disperată ... Acum Dumnezeu putea să lucreze. Le-a spus să meargă înainte! Cum, când marea este înaintea lor, Domnul să le poruncească să avanseze? Dar credința ascultă și se bizuie pe Dumnezeu. Îngerul lui Dumnezeu ca un stâlp s-a așezat între tabăra lui Israel și cea a egiptenilor. Acum de cine să se mai teamă poporul? Să ne aducem aminte că Dumnezeu Se interpune întotdeauna ca un scut între noi și greutățile noastre. În timpul zilei, în timpul nopții, grija Lui ne apără de pericolele de care adesea n-avem habar. Aceasta este eliberarea! Regăsim fazele ei în trei versete din Psalmul 136: „a împărțit în două Marea Roșie, pentru că bunătatea Lui rămâne pentru totdeauna! (v.13); a trecut pe Israel prin mijlocul ei, pentru că bunătatea Lui rămâne pentru totdeauna! (v.14); a aruncat pe Faraon și oștirea lui în Marea Roșie, pentru că bunătatea Lui rămâne pentru totdeauna!” (v.15). Nu numai că moartea nu are putere asupra credincioșilor, ci a devenit chiar aliatul lor, arma lor și întărirea lor. Prin moartea Sa, Hristos l-a nimicit „pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul” și i-a eliberat „pe toți aceia care, prin frica de moarte, erau supuși robiei toată viața lor” (Evrei 2.14-15).

Ce corespondent are acest pasaj cu privire la Marea Roșie în istoria celor răscumpărați de Domnul? În mod cert lucrarea lui Hristos și eliberarea noastră! În timp ce Paștele prezintă aspectul eliberării de sub judecata lui Dumnezeu și îl arată pe Dumnezeu împotriva păcatului, Marea Roșie ilustrează salvarea păcătoșului de sub puterea lui Satan și îl arată pe Dumnezeu pentru păcătos. Moartea este învinsă; poporul lui Dumnezeu este de acum luat din acest „veac rău”, înălțat cu Hristos, de cealaltă parte a morții. Hristos nu este numai Cel care eliberează, ci și Cel care dă tonul laudelor în mijlocul Adunării (Psalmul 22.22; Evrei 2.12). „Atunci Moise și fiii lui Israel au cântat Domnului această cântare” (v.1). Este prima cântare din Scriptură. Cum ar fi putut poporul să cânte sub poverile egiptenilor? (cf. Ps. 137.4). Acum însă bucuria umple inima tuturor răscumpăraților. Sub conducerea lui Hristos, adevăratul Moise, ei au privilegiul de a-L lăuda pe Cel care i-a salvat de talazurile morții și de puterea vrăjmașului. Pe tot parcursul istoriei lui Israel – iar pentru noi în toată eternitatea – va fi celebrat Cel care a secat marea, apele adâncului celui mare și care „a făcut adâncurile mării o cale de trecere pentru cei răscumpărați” (Isaia 51.10).

Până la v. 16, cântecul copiilor lui Israel celebrează ceea ce Domnul tocmai făcuse pentru poporul Său. Versetele 17 și 18 proclamă ceea ce El va face în viitor. Roadele victoriei sunt privite prin credință. Dumnezeu Și-a pregătit: 1) o moștenire; 2) o locuință; 3) un sanctuar; 4) o împărăție. În prima sa epistolă, Petru ne prezintă forma nouă pe care o iau aceste binecuvântări sub dispensația creștină (1 Petru 1.4; 2.5, 9). Poporul este acum răscumpărat și se află în drum spre țara promisă. În același fel, calea noastră creștină începe cu convertirea și sfârșește în glorie. Dar, pe drumul dintre ele, sunt experiențele pustiei. Cea dintâi dintre aceste mari lecții este Mara. Asemeni acestor ape amare, Domnul permite să întâlnim pe calea noastră împrejurări dureroase și dezamăgitoare. Dar, de îndată ce înțelegem că aceste necazuri sunt îngăduite spre binele nostru și vedem în ele puterea crucii lui Hristos, atunci, fără ca aceste împrejurări să se schimbe, ele încetează să mai

aibă gust amar și ajungem chiar să găsim bucurie și mângâiere în ele (Romani 5.3 ...; 2 Corinteni 12.9). Suntem atunci în stare să apreciem Elim, acest loc de înviore și de odihnă, imagine a strănerii împreună a credincioșilor, acolo unde Dumnezeu dă binecuvântarea (Psalmul 133.3).

Murmure în fața Mării Roșii (14.11, 12), la Mara (15.24), din nou în deșertul Sin (16.2), curând murmure și la Refidim (17.3)! Vai, ce oglindă fidelă a inimilor noastre, atât de înclinate să uite că „bunătatea Lui rămâne pentru totdeauna“ (Psalmul 136.13)! Cu câteva zile înainte cântaseră din toată inima cântarea eliberării. Acum ei murmure împotriva lui Moise și a lui Aaron. De fapt plângerile lor sunt împotriva lui Dumnezeu (v.8). Dragi răsumpărați ai Domnului, să ne amintim că, fiind nemulțumiți de alții sau de împrejurările în care ne găsim, înseamnă, de fapt, că de Dumnezeu nu suntem mulțumiți. Iar cât despre îngrijorarea legată de lucrurile necesare acestei vieți, nu este ea oare un afront adus Celui care a spus: „Nu vă îngrijiți pentru viața voastră, ce veți mânca și ce veți bea ... Ajunge zilei necazul ei“ (Matei 6.25, 34; de văzut și Psalmul 23.1)? El însuși a cunoscut ce înseamnă să fii în pustiu și să-ți fie foame. Dar, într-o supunere deplină, El a respins vicleșugurile ispititorului. A așteptat de la Dumnezeu, cu toată încrederea, răspunsul la nevoile Sale. Câtă răbdare a arătat Domnul! În loc să pedepsească poporul, El începe prin a le arăta gloria Sa (v. 7, 10), luând asupra Lui satisfacerea lor.

„Părinții noștri au mâncat mana în pustiu ...“, I-a amintit mulțimea Domnului Isus. Dar El le-a răspuns că El însuși este „adevărata pâine ... care coboară din cer“ (Ioan 6.31-33). Hristos este hrana credinciosului; El dă și tot El hrănește viața cea nouă. Capitolul acesta ne oferă mai multe instrucțiuni practice de cea mai mare importanță în legătură cu aceasta: 1. Cantitatea de mană strânsă depindea de apetitul lor (v. 18). Ne bucurăm de Hristos numai în măsura în care îl dorim. Și noi nu-L dorim niciodată îndeajuns! (Psalmul 81.10); 2. Mana satisface numai nevoile zilei de azi, nu și pe ale celei de mâine. Hristos trebuie să-mi fie susținătorul meu, puterea mea. Dacă, de exemplu, astăzi am nevoie în mod deosebit de răbdare, o voi găsi meditând la răbdarea desăvârșită a lui Isus. 3. În sfârșit, copiii lui Israel trebuia să-și strângă rația de mană în fiecare dimineață, înainte să se topească sub dogoarea zilei. Să ne hrănim cu Cuvântul lui Dumnezeu devreme, dimineața, înainte ca treburile zilei să poată interveni, răpindu-ne ocazia de a o face. Nu trece o zi fără să ne hrănim trupul. Tot astfel, nici sufletul să nu ni-l lipsim de singura hrană care-l poate ține în viață și care îl face să prospere: Isus, Pâinea vieții.

„Ia un urciur și pune în el un omer plin de mană...“ (v.33). Era partea lui Dumnezeu. «Mana ascunsă, Hristos coboară din cer pentru a deveni om și apoi înviat și înălțat la cer într-un trup glorios, ținea de plăcerea lui Dumnezeu» (H. Rossier) – plăcere pe care o împărtășește cu biruitorii (Apocalipsa 2.17). După foame, setea este încă o ocazie pentru ca bietul popor să murmure. Ei bine, harul lui Dumnezeu se folosește și de aceasta, ca să ne descopere o taină prețioasă, a cărei explicație o găsim în 1 Corinteni 10.4: „Toți au băut aceeași băutură spirituală, pentru că beau dintr-o stâncă spirituală care îi urma (și stâncă era Hristosul – compară cu Ioan 7.37-39). Dar, pentru ca stâncă să dea apă (viața din Duhul), ea trebuie să fie lovită, așa cum Hristos a fost lovit pe cruce chiar de mâna lui Dumnezeu. Cu toate acestea, să observăm că păcatul poporului, murmurele lor, răzvrătirea lor, au impus ca stâncă să fie lovită. „Pentru fărâdeleaga poporului meu a fost lovit“, spune profetul (Isaia 53.8). Astfel, în timp ce mana este o imagine a Hristosului venit din cer, stâncă lovită vorbește despre Hristos cel răstignit, iar apa vie reprezintă Duhul Sfânt, puterea vieții noi pe care Mântuitorul mort și înviat o dă tuturor celor care cred în El.

Cu foamea satisfăcută și cu setea potolită, iată că poporul era pregătit de Domnul pentru o nouă experiență, cea a luptei cu Amalec. După ce au fost întăriți „în Domnul și în puterea tăriei Lui“, credincioșii pot să facă față vrăjmașilor lor (Efeseni 6.10-13). La Marea Roșie, Domnul luptase pentru ei, iar ei a trebuit să stea liniștiți (14.14). Crucea a fost în exclusivitate lupta Domnului. Nu putem face nimic pentru mântuirea noastră. Dar imediat după convertire încep luptele (Galateni 5.17). Ca o armată puternică, toate greșelile noastre vechi vin din nou să ne hărțuiască, să lupte împotriva noastră (1 Petru 2.11). Oare nu putem conta pe Domnul și de astă dată? Putem, într-adevăr! La cruce, El a luptat pentru noi, în locul nostru; acum El luptă alături de noi – El, adevăratul Iosua. Totuși, victoria este câștigată sus, pe munte. Hristos, adevăratul Moise și adevăratul Aaron, este acum în cer, mijlocind pentru ai Săi. Și mâinile Sale nu slăbesc niciodată (Romani 8.34, 37; Evrei 7.25). Rezultatul bătăliei nu depinde de forțele angajate în luptă, ci de credința și de rugăciunile Domnului Isus. În această relatare, Iosua ne învață cum să luptăm, iar Moise cum să ne rugăm (Psalmul 144.1, 2).

Aici îl întâlnim din nou pe Ietro, socrul lui Moise. El personifică națiunile pământului care, într-o vreme viitoare, se vor bucura împreună cu poporul Israel de eliberarea lui și îl vor glorifica pe Dumnezeu. Vedem de asemenea că Sefora și cei doi fii ai ei, personificând Biserica, așa cum am văzut mai înainte în cap. 2, nu au jucat nici un rol în încercările lui Israel, nici în eliberarea lui. Biserica va fi răpită de pe pământ atunci când va începe necazul cel mare, căruia îi va urma restaurarea poporului evreu. Gherșom ne amintește prin numele lui că, asemenea lui Moise, Hristos a fost un străin pe pământul unde a venit să locuiască și că și Biserica este străină aici jos. Dar, în această situație dificilă, el are ajutorul lui Dumnezeu: aceasta este semnificația numelui Eliezer. În v. 8, Moise aduce mărturie despre tot ce a făcut Dumnezeu pentru ai Săi. Nu este oare un exemplu bun pentru noi? Să nu ne abținem să spunem altora, începând cu membrii familiei noastre, care s-ar putea să nu știe, cum am fost mântuiți. Rezultatul acestei mărturii se vede în v.11: Ietro recunoaște măreția Domnului, îi dă glorie, aduce jertfe și, în final, mănâncă sau, cu alte cuvinte, are comuniune cu cei răscumpărați în prezența lui Dumnezeu.

Ietro l-a îndemnat pe Moise să încredințeze altora o parte din lucrarea sa. A fost un sfat aparent înțelept, dar Ietro nu înțelegea puterea Duhului lui Dumnezeu! Acesta este unul dintre principiile care au stat la baza instituirii clerului: oameni sunt desemnați și învestiți cu autoritate de către alți oameni, după o ierarhie, ca intermediari între Dumnezeu și simplii «credincioși». Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu recunoaște în Biserică decât un singur Cap, care este perfect capabil să Se ocupe de tot ceea ce îi privește pe ai Săi (Efeseni 4.5). Și Isus nu Se ocupă numai cu „lucrurile grele“, ci cu orice lucru care ne privește, pentru că nici unul nu este fără însemnătate pentru El. Să nu ne fie niciodată teamă să contăm direct pe El (citiți 1 Petru 5.7). Sub aspect profetic, acest capitol arată că administrarea împărăției (Matei 19.28) nu va fi înfăptuită de Hristos singur. Când El va veni în mijlocul zecilor de mii de sfinți ai Săi, se va instaura o guvernare cu diverse responsabilități, în totul spre gloria lui Dumnezeu. În timp ce poporul lui Dumnezeu își urmează calea prin deșert (v. 27), Ietro se întoarce în țara lui. Viața de credință, statutul de străin și de călător nu-l atrag. Vai, cât de mulți creștini i se aseamănă!

După pustiiul Șur (15.22) și cel din Sin (16.1), poporul ajunge în pustiiul Sinai. Purtați „pe aripi de vultur“ (simbol al puterii; v.4), sosesc acum la locul unde Domnul le va face descoperiri și îi va învăța cum dorește El să fie slujit (10.26). Cum am văzut, în Egipt închinarea era imposibilă. În contrast cu Egiptul, de îndată ce s-a împlinit răscumpărarea și Dumnezeu i-a pus deoparte pe ai Săi, El așteaptă de la ei slujba laudei. „Îmi veți fi o împărăție de preoți și națiune sfântă“, declară El în v.6. „Ca să vestiți virtuțile Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată ...“, completează 1 Petru 2.9. Cu capitolul acesta începe o nouă parte a cărții. Până aici am văzut ceea ce a făcut Domnul în har pentru poporul Său. Începând de aici vom vedea ce așteaptă El în schimb de la ai Săi. Dumnezeu începe întotdeauna prin a dăruia,

înainte de a cere. Vai! Bietul popor nu ajunsese să se cunoască pe sine, în ciuda evenimentelor de la Masa și de la Meriba (17.7). Ei răspund printr-o promisiune nebunească, pe care Dumnezeu nu le-o ceruse: „Vom face tot ce a zis Domnul!” (v.8). Nu peste mult timp se va vedea incapacitatea lor de a respecta acest angajament.

Când un copil mic susține că poate face ceva care-i este imposibil, de exemplu să ridice un sac de cincizeci de kilograme, ce-i spune tatăl? „Încearcă!” Numai după ce, dând greș, copilul s-a convins că tatăl are dreptate, el se poate încrede în tatăl său, ca să facă el acest lucru în locul lui. Aceasta este lecția pe care va trebui s-o învețe Israel lângă Muntele Sinai. Poporul crede că poate face tot ceea ce cere Domnul? Așa să fie, atunci să li se facă înțelese cerințele Lui sfinte. Capitolul 12 din Evrei (v. 18-19) tocmai la această scenă se referă când prezintă în antiteză muntele „care nu se putea atinge” cu cel al Sionului, cu alte cuvinte, harul prin care suntem chemați să ne apropiem. Și nu Moise mijlocește pentru noi pe munte, ci Isus, care este în cer. „De aceea”, conchide scriitorul acestei epistole, „să avem har, prin care să slujim plăcut lui Dumnezeu, cu respect și cu teamă evlavioasă” (Evrei 12.28). Această teamă de a nu fi pe plac Domnului, în cazul nostru, nu se naște din porunci stricte, nici din angajamente îndrăznețe pe care le-am făcut noi, nici, ca aici, pornind de la o demonstrație solemnă a puterii lui Dumnezeu. Ea este răspunsul inimilor noastre față de harul Lui nemăsurat pentru noi (Psalmul 130.4).

Acum ni se prezintă Legea pe care a dat-o Domnul poporului Său. Ea scoate în evidență răutatea omului, care este înclinat să comită fiecare faptă interzisă aici. Necesitatea acestor porunci nu face decât să arate perversitatea firii omului (citiți 1 Timotei 1.9 ...). Primele patru porunci privesc relația omului cu Dumnezeu: Un singur Dumnezeu, care este Duh, care este Sfânt, dar și plin de bunătate, pregătind odihnă pentru ai Săi. Conform poruncii a cincea, părinții sunt următorii după Dumnezeu cărora le datorăm onoare. Urmează apoi patru porunci cu privire la relațiile cu vecinii noștri în viața socială. În sfârșit, ultima poruncă ne privește pe noi înșine, individual, ea sondând adâncurile inimii noastre pentru a dezvălui cele mai intime dorințe, despre care nu spunem nimic nimănui. Pe scurt, esența Legii este iubirea. „Cine iubește pe altul a împlinit Legea – le scrie Pavel romanilor – Pentru că: «să nu comiți adulter, să nu ucizi, să nu furi, să nu mărturisești fals, să nu poftesti» și orice altă poruncă ar mai fi, este cuprinsă în acest cuvânt, și anume: «Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși» (Romani 13.8, 9; compară cu Matei 22.34-40).

Această scenă (v. 18-21) ne este reamintită în Evrei 12.19, pentru a ilustra deosebirea față de poziția credinciosului în har. Lui nu i se mai poruncește să facă una sau alta, ci să creadă în Isus care a făcut totul. De altfel, sfârșitul capitolului nu ni-l prezintă pe om în poziția celui care face lucrări, ci în cea de adorator. Este clar că Sinai nu este locul unde Dumnezeu Se poate întâlni cu păcătosul (v.24). Versetul 25 arată că lucrările și rânduielile omenești nu-și găsesc locul în închinarea potrivită către Dumnezeu. În final, conform v. 26, nimeni nu trebuie să se ridice mai presus de frații săi; va fi vizibilă carnea, spre rușinea sa. În imaginea robului evreu (21.2-6) Îl recunoaștem pe Domnul Isus (compară cu Zaharia 13.5, 6), Omul ascultător, singurul care a împlinit Legea. Acest Rob desăvârșit putea pleca liber pentru a Se înălța la cer, fără să treacă prin moarte. Dar acolo El ar fi fost singur. Însă în iubirea Lui infinită, Hristos a dorit compania unei mirese. Pentru aceasta El a plătit prețul necesar. Sân gele-l vărsat, rănile Sale dovedesc aceasta, proclamând pentru eternitate umilința de bunăvoie a Celui care „a luat chip de rob” (Filipeni 2.7) și care, chiar și în glorie, va găsi plăcere să-i slujească pe ai Săi (Luca 12.37).

Comparând aceste versete cu Matei 5 (v.17 și mai departe), înțelegem că Robul credincios al Domnului a venit nu numai pentru a împlini Legea, ci și pentru a introduce ceea ce este mai presus de ea (Matei 5.17 nota a: Hristos vine ca o revelație a plinătății lui Dumnezeu prefigurată în lege și în profeți). În timp ce Legea poruncea „să nu ucizi”, Isus declara că și numai de-ar spune cineva „nebunule” fratelui său, deja s-ar expune focului gheenei! Domnul dorește să înțelegem în fiecare zi mai profund dimensiunile răului din inima noastră. Și vrea să ne facă cunoscut propria Sa inimă care a făcut infinit mai mult decât cerea Legea, cea care spunea: „Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău” (Matei 5.43, 44; vezi Romani 5.7, 8, 10; compară și Exod 22.1 ... cu Psalmul 69.4 sf.). Unde ne-am găsi noi dacă porunca inflexibilă: „ochi pentru ochi, dinte pentru dinte”, ni s-ar aplica nouă? Dumnezeu ar trebui să facă să dispară de pe fața pământului întreaga omenire, vinovată de crucificarea Fiului Său. Dar, în loc de aceasta, chiar și la cruce, Domnul Isus pune în practică în mod desăvârșit ceea ce El ne învață în aceste versete: „Tată, iartă-i, – spune El – pentru că ei nu știu ce fac” (Luca 23.34). Versetul 32 stabilește prețul unui rob: același preț cu care a fost estimat Fiul lui Dumnezeu (Matei 26.15).

Rânduielile care completează Legea continuă din cap. 21 până la sf. cap. 23. Domnul, în înțelepciunea Lui desăvârșită, prevede tot ceea ce s-ar fi putut întâmpla și Se ocupă de împrejurările cele mai obișnuite din viața copiilor Săi: zălogul dat de un om sărac, întâlnirea cu un bou rătăcit... Îl vedem luând apărarea celui slab și aducându-l sub protecția Lui. Noi, care suntem creștini, avem în ineputabilul Cuvânt al lui Dumnezeu, alături de adevărurile fundamentale cu privire la Mântuitorul nostru și la mântuirea noastră, și învățături pentru viața de zi cu zi. Dar, ca o deosebire importantă față de copiii lui Israel, nouă ne-a fost dat Duhul Sfânt. El locuiește în cel credincios și îl face să cunoască voia lui Dumnezeu în toate detaliile practice din viața de zi cu zi. Îl face să înțeleagă, arătându-i ce să facă și de la ce să se abțină. Biblia este deci altceva decât un set de reguli sau o lungă listă de „să faci” și „să nu faci”. Ea dezvăluie un Dumnezeu al iubirii, un Tată Căruia suntem invitați să-I reproducem caracterul. „Sunt îndurător”, spune El despre Sine la sf. v. 27. „Fiți dar îndurători, după cum și Tatăl vostru este îndurător”, ne învață Domnul Isus (Luca 6.36).

„Să nu ucizi pe cel nevinovat și pe cel drept” (v.7), este obligat să spună DOMNUL poporului Său – ordin care va fi, vai, prea bine justificat, din vreme ce El, „Cel Sfânt și Drept”, va fi trimis la moarte (Fapte 3.14-15). Străinul este și el cuprins în aceste recomandări: el nu trebuia să fie nici strămtorat, nici asuprit (v. 9; 22.21; vezi și Ieremia 22.3). Levitic 19.34 merge mult mai departe: pe străin să-l iubim ca pe noi înșine. În Noul Testament, Domnul Isus declară că a te îngriji de străin este același lucru cu a-L primi pe El Însuși (citiți Matei 25.35 sf.). Mai mult chiar, nu a fost El Însuși Străinul ceresc care S-a coborât pentru a-i cerceta pe oameni? Cum a fost inima Lui, atât de tandră, rănită de nerecunoștința celor în mijlocul cărora venise în dragoste! Da, suntem invitați să înțelegem „sufletul celui străin” (v.9), inima Mântuitorului. Amintiți-vă că și voi ați fost străini – adaugă DOMNUL. Acesta este secretul dragostei: «să ne punem în locul altuia»! În v. 10-13, Dumnezeu ne arată cum grija Sa se manifestă pentru întreaga creație: pentru animale, pentru plante și pentru pământul în sine. Să învățăm și noi să respectăm tot ceea ce-l aparține Tatălui nostru ceresc. În sfârșit, în legătură cu închinarea să subliniem finalul v. 15: „nimeni să nu se înfățișeze înaintea feței Mele fără nimic”. De citit Deuteronom 26.2.

DOMNUL nu-i dă numai porunci lui Israel. El îl înconjoară cu grija Lui atentă: îi oferă un conducător, pe Îngerul Său, care va merge înaintea lui pentru a-i conduce și a-i îndruma în bătălii. Mai mult chiar, de atunci El le-a dat instrucțiuni cu privire la sfârșitul călătoriei lor. Înainte de aceasta au fost trasate hotarele largi ale țării pe care aveau să o moștenească. În mod asemănător, în zilele noastre, Dumnezeu Se îngrijește de calea poporului Său creștin pe acest pământ, dându-le un tovarăș de drum, Duhul Sfânt. Îndemnul adresat lui Israel în v. 21: „Fii atent în

prezența Lui și ascultă glasul Lui ... pentru că Numele Meu este în El“ poate fi legat cu cel din Noul Testament de a nu mâhni Duhul Sfânt al lui Dumnezeu (Efeseni 4.30). În harul Său, Dumnezeu dorește ca ai Săi să cunoască destinația acestui drum: frumoasa moștenire pe care le-a pregătit-o cu Isus în cer. Totodată, între preocupările lui Dumnezeu sunt unele pe care suntem mai puțin dispuși să le înțelegem și mai ales să le acceptăm. Ele au ca temelie grija Lui deosebită ca ai Săi să fie în totul despărțiți de națiunile din jur. Dar Dumnezeu nu insistă asupra acestei separări pentru a-i lipsi de ceva bun, dimpotrivă, aceasta este o consecință a dragostei, care urmărește să-i ferească de o capcană sigură (v. 33).

Primul legământ a fost instituit cu toată solemnitatea cuvenită și a fost pecetluit cu sânge (citiți Evrei 9.18 ...). Apoi Domnul Și-a arătat ceva din strălucirea gloriei Sale bătrânilor lui Israel. Ei au văzut că „sub picioarele Lui era ca o lucrare străvezie ca safirul și ca înșeși cerurile în curăție“ (v.10; Ezechiel 1.26). „Picioarele Lui“ ne ajută să ne gândim la calea glorioasă a Fiului lui Dumnezeu, așa cum ne-o prezintă Evangheliile, o cale „ca înșeși cerurile în curăție“. Hristos nu numai că „a coborât din cer“, „S-a suit în cer“, ci El n-a încetat nici o clipă să fie „Fiul Omului care este în cer“ (Ioan 3.13). Și în umblarea lui Hristos aici, jos, poate fi admirată gloria lui Dumnezeu în toată perfecțiunea ei morală (Psalmul 68.24). „Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl“ (Ioan 14.9). Versetul 11 ilustrează libertatea sfântă și comuniunea de care se bucură acum răscumpărații Domnului Isus. Pe baza lucrării încheiate a lui Hristos și a prezenței Sale la dreapta lui Dumnezeu, ei sunt, într-un fel, „acasă“ în glorie. Moise, pe un alt munte, cel al transfigurării, va fi împreună cu Ilie și cu cei trei ucenici martor al gloriei Domnului Isus (Luca 9.28-36).

În acest capitol încep instrucțiunile cu privire la închinare. Cortul, „imaginea și umbra celor cerești“ (Evrei 8.5), ne prezintă, prin detaliile sale, ca o serie de simboluri, condițiile în care: 1) Dumnezeul Cel Sfânt poate locui în mijlocul alor Săi; 2) cum noi, care suntem păcătoși, ne putem apropia de acest Dumnezeu sfânt. Aceste chestiuni privesc adevărurile de bază ale mântuirii noastre și locul lor în ordinea divină. Când dorim să descriem o casă, nu începem cu mobila. Aici, dimpotrivă, chivotul ocupă primul loc, pentru că Îl reprezintă pe Hristos, centrul planurilor lui Dumnezeu. Era făcut din lemn de salcâm (copac ce crește în soluri aride, nesticăcios, imagine a umanității lui Hristos – Isaia 53.2), poleit cu aur, semn al divinității Sale. Capacul ispășirii, din aur curat, care acoperea chivotul, spune despre un Dumnezeu binevoitor, împăcat prin sângele care era adus (Romani 3.25) și care îl poate întâlni acolo pe omul păcătos (v. 22). „Heruvimii gloriei“, ale căror fețe erau întoarse (Evrei 9.5), ne spun că acolo sunt taine divine adânci, în care „îngerii doresc să privească“ (1 Petru 1.12).

În timp ce chivotul ne înfățișează un Hristos care apără perfect drepturile lui Dumnezeu, masa Îl ilustrează pe Hristos aducându-i neconținut pe ai Săi în prezența lui Dumnezeu. Confectionată din aceleași materiale ca și chivotul (lemn de salcâm poleit cu aur), având o cunună („o bordură“) și o margine („un pervaz“) care vorbesc despre glorie și protecție, masa avea menirea de a purta atât cele douăsprezece pâini pentru punerea înaintea (Levitic 24.5, 6), imagine a poporului lui Dumnezeu în întregul său, cât și ustensilele menționate în v. 29, care vorbesc despre sprijinul pe care-l primim de la Hristos pentru slujire (Marcu 16.20). În chip simbolic, tot poporul lui Dumnezeu este în sanctuarul sfânt purtat de Domnul și ținut de El în lumina lui Dumnezeu. Astfel ajungem la sfeșnicul de aur curat, simbol al Celui care a fost aici, jos, „Lumina lumii“. Sfeșnicul are șapte candelă de aur, indicând mărturia lui Dumnezeu purtată astăzi de Adunare (Apocalipsa 1.12, 20). Acesta are răspunderea de a lumina în noaptea acestei lumi prin energia Duhului Sfânt (untdelemnul). „Voi sunteți lumina lumii“, le-a spus Isus alor Săi, având în vedere perioada cât va fi absent (Matei 5.14). Dar, pentru a păstra strălucirea candelărilor, sunt necesare „mucări“ (v. 38), imagine a grijii neconținute a Marelui nostru Preot.

După aceste trei obiecte – chivotul, masa și sfeșnicul – urmează descrierea Cortului propriu-zis. Acesta era o structură de scânduri care alcătuiau trei pereți, peste care se întindeau patru învelitori suprapuse, fiecare făcută din mai multe covoare. Prima învelitoare, numită „cortul“, era așezată dedesubt și ținea loc de acoperiș. Nu o putem admira decât ținându-se în sanctuar. Era țesută din fire de diferite culori, pe care le regăsim atât la perdea (v. 31), cât și în îmbrăcămintea marelui preot (28.5). Fiecare culoare subliniază o anumită glorie a lui Hristos. Inul subțire răsucit ilustrează umanitatea Lui desăvârșită; albastrul, caracterul Lui ceresc; purpuriul, gloria Lui universală; stacojiul, domnia Lui peste Israel. Încheietorile (cheietorile) albastre și cărligele (copicile) de aur care îmbinau perdelele ne amintesc de legăturile cerești și divine care-i unesc pe cei răscumpărați. Cea de-a doua învelitoare, din piei de capră, cea de-a treia, din piei de berbec, și cea de-a patra, din piei de vițel de mare, sugerează, respectiv, despărțirea, consacrarea (29.27) și vigilența. Dumnezeu a găsit aceste virtuți în viața lui Isus aici jos și dorește ca ele să se manifeste acum în mod similar în viața copiilor Săi.

Cele trei laturi ale Cortului erau făcute din scânduri, cu alte cuvinte, din plăci late de salcâm poleit cu aur, așezate în picioare pe pedestale de argint. Acestea sunt o imagine a sufletelor mântuite, întemeiate pe răscumpărare, despre care ne vorbește întotdeauna argintul, și îmbrăcate în dreptate divină (aurul), cu scopul de a face să strălucească divinul caracter. Dar, pentru ca scândurile să poată sta împreună și să reziste la vânturile pustului, erau necesari drugii transversali, care ne fac să ne gândim la ceea ce îi unește pe copiii lui Dumnezeu; de exemplu, legăturile de dragoste frățească. Ce sprijin pentru un tânăr credincios, să aibă un frate sau un prieten cu care să poată vorbi despre greutățile lui și cu care să îngenuncheze împreună! Mai presus de orice, „un singur Duh“ îi unește pe toți mântuiții Domnului, astfel încât ei rămân un trup „îmbinat împreună și strâns legat“, ca să reziste la „orice vânt de învățătură“ și la uneltirile vrăjmașe de a-i răsturna (Efeseni 4.2-4, 14-16; 1 Corinteni 10.12). În final, să notăm ceea ce caracteriza scândurile de la colțuri: erau „unite împreună la capetele lor într-un inel“ (v. 24; Ioan 17.21; 1 Corinteni 1.10). Relația strânsă cu Domnul, iată ceea ce cimentează comuniunea creștinilor între ei.

Dacă mergem de la interior spre exterior, așa cum procedează Dumnezeu cu păcătosul, Cortul are întâi Locul Preasfânt – inaccesibil – care cuprinde numai chivotul mărturiei (v.33), apoi un Loc Sfânt, separat de Locul Preasfânt prin perdeaua dinăuntru, semnificația perdelei fiind arătată în Evrei 10.20: perdeaua (dinăuntru) este trupul Său (Lit: carnea Sa). Firea omenească a lui Hristos este astfel reprezentată ca o îmbinare de glorie și de perfecțiuni, despre care ne dau o idee materialele întrebuințate. Heruvimii brodați ne amintesc de cei care i-au interzis omului accesul la pomul vieții (Geneza 3.24). Dar, la moartea lui Isus, perdeaua dinăuntru a fost ruptă, Dumnezeu deschizându-i astfel omului o cale în locul prezenței Sale. Înaintea perdelei dinăuntru sunt așezate atât masa și sfeșnicul (v.35), cât și altarul de aur (30.6). Cortul însuși este închis printr-o perdea, dar o perdea fără heruvimi, pentru că preoții sunt autorizați să intre acolo pentru a-și face slujba. În sfârșit, în fața cortului era altarul de bronz, descris în cap. 27 (v.1-8) El era pătrat și de dimensiuni apreciabile, spunând despre cruce și eficacitatea ei. Era făcut din lemn de salcâm: Hristos făcut om pentru noi, pentru ca să sufere și să moară – acoperit cu aramă: potrivit pentru a face față testului focului judecării divine împotriva păcatului. Glorie Răscumpărătorului nostru desăvârșit!

Împrejurul Cortului se întindea curtea, un fel de teren mare împrejmuit, în care toți israeliții puteau intra cu jertfele lor (Psalmul 96.8). Era delimitată de pânze de in susținute de stâlpi așezați pe pedestale de bronz. Aceste pânze de in subțire răsucit (conform cu umanitatea fără

pată a lui Hristos), vorbesc despre mărturia de sfințenie practică pe care sfinții răscumpărați trebuie s-o poarte în fața unei lumi ignorante și ostile. O asemenea mărturie este însoțită de suferințe din cauza dreptății și toate trebuie să aibă ca bază pedestale de bronz, din același material ca și altarul pentru jertfe, unde, în mod simbolic, Hristos a suferit pentru noi, lăsându-ne un model ... (1 Petru 2.21). Strălucind în soarele deșertului, împrejmuirea curții trebuia să fie văzută de departe, proclamând că Dumnezeu era acolo. Să ne ajute Domnul să dăm înaintea lumii o asemenea mărturie colectivă fără greșală! Sfârșitul capitolului ne amintește care este sursa și puterea interioară a unei asemenea mărturii: Duhul Sfânt. Pentru ca cele șapte lămpi ale sfeșnicului să strălucească neîncetat, în ele trebuia pus „untdelemn curat de măsline bătute”, imagine a exercițiului continuu al credincioșilor de a acorda Duhului Sfânt locul care îi aparține de drept.

Aaron este un simbol al lui Hristos în caracterul Său de Mare Preot. El era purtătorul de cuvânt pentru poporul Domnului, așa cum este acum Hristos, înaintea lui Dumnezeu, reprezentantul celor care-l aparțin. Îmbrăcămintea Lui prezintă simbolic tot ceea ce este legat de slujba pe care o înfăptuiește Isus în cer în favoarea poporului Său răscumpărat. Fie ca Duhul Sfânt să ne dea înțelepciune (v.3) pentru a examina aspectele diferite ale acestei slujbe. Ele ilustrează, în fapt, atât caracteristicile glorioase ale Marelui nostru Preot, cât și adevărurile cu care venim în contact direct. Efodul, un fel de tunică fără mâneci, era elementul principal și caracteristic. Ca și perdeaua, era țesut și brodat cu fire de diferite culori, a căror semnificație deja am aflat-o. Spre deosebire de perdeaua, avea și fire de aur, o adăugare importantă. Efodul era completat de doi „umerari”, cu rol de legătură între partea din față și cea din spate, pe care erau montate pietre de onix, în care erau săpate într-un fel de neșters, pentru aducere-aminte, numele celor douăsprezece seminții ale lui Israel. Frumoasă imagine, nu-i așa, a modului în care Isus îi susține și îi poartă pe răscumpărații Săi! Ei sunt cunoscuți pe nume și sunt neîncetat în gândurile Lui (compară cu Luca 15.5). Și, mai mult chiar, ei fac parte din gloria și podoaba Lui (v. 2).

Peste efod, în față, era prins „pieptarul”, ca un fel de șorț în față. Pe el erau fixate douăsprezece pietre prețioase, după numele celor douăsprezece seminții care erau astfel necurmat pe inima lui Aaron (v.30). Imagine mișcătoare a locului pe care-l ocupăm noi ca iubiți ai Domnului! Suntem pe umerii Lui puternici, dar suntem și pe inima Lui, subiecte ale necontenitei Sale griji (comp. cu Ioan 13.23). Numele erau gravate ca o pecete, ca un semn al proprietății (Cântarea Cântărilor 8.6; Hagai 2.23). „Necurmat” este cuvântul de subliniat în acest capitol (v. 29 sf., 30, 38). Din imaginea acestor pietre fixate de neclintit vedem că pe cei care sunt ai Domnului nimic nu îi poate despărți, nici de puterea Lui cea mare (Ioan 10.28 sf.), nici de dragostea Lui (Romani 8.35). Pietrele erau foarte diferite, răsfrângând fiecare într-o manieră particulară lumina aceluiași sfeșnic. Tot astfel, cei mântuiți sunt diferiți unul de altul, fiecare reflectând o anumită trăsătură morală a lui Isus. Și fiecare este prețios pentru inima Celui care îl poartă. Când suntem pe punctul de a critica un alt creștin, să ne amintim că Domnul îl iubește. În sfârșit, pentru ca toate aceste nestemate sau, mai degrabă, pentru ca toți acești credincioși să reflecte deplin lumina din sanctuar, trebuia să fie tăiate și șlefuite: aceasta este lucrarea răbdătoare a Duhului Sfânt.

Mantia în întregime albastră pe care Aaron trebuia s-o poarte sub efod ne vorbește despre caracterul cersc al Marelui nostru Preot. În timp ce Hristos a fost înălțat „mai presus decât cerurile” (Evrei 7.26), de pe pământ îi este adusă o mărturie din partea „fraților uniți împreună”, susținuți de preoția Lui cerească și care constituie „marginea veșmintelor lui” (Psalmul 133.1, 2). Clopoștii ne fac să medităm la ce ar trebui să se audă în viețile copiilor lui Dumnezeu. Zornăitul lor era dovada că preotul era viu. Le arătăm noi oare tuturor celor din jur că Hristos este viu? Rodiile reprezintă fructele: ceea ce trebuie să se vadă în viețile sfinților, dacă rămân legați de „mantia” Omului cersc (compară cu Ioan 15.5). Și subliniem că, din vreme ce clopoștii și rodiile sunt în număr egal, vorbele și faptele trebuie să meargă împreună în viața fiecărui copil al lui Dumnezeu. Dar, dacă ne simțim slabi și dăm greș în această mărturie și slujbă, avem o resursă: Isus înaintea lui Dumnezeu în sfințenia Lui absolută, având pe frunte placa de aur „Sfințenie Domnului”. Privind la El nu vom mai fi preocupați de slăbiciunea noastră, ci de perfecțiunea Lui. Ultima parte a capitolului descrie îmbrăcămintea fiilor lui Aaron și ne face să ne gândim la promisiunea din Psalmul 132.16.

Privit în mod singular, Aaron îl reprezintă pe Domnul Isus și, în această calitate, el este uns separat și nu este nevoie de sânge (v.7). Când este împreună cu fiii săi, îl vedem în aceasta pe Hristos cu ai Săi. În virtutea relației lor cu Isus, Marele Preot din cer, credincioșii se asociază cu Hristos pentru a aduce laude lui Dumnezeu. Dar, înainte de a-și putea exercita slujbele, Aaron și fiii săi trebuia să împlinească o serie de condiții. Pentru ei erau aduse jertfe. Ei trebuia să se apropie de ușa cortului și să fie spălați cu apă (remarcăm că nu puteau să se spele singuri). Ei primeau noile veșminte descrise în cap. 28. Din punct de vedere moral, aceleași operații sunt obligatorii înainte de orice slujbă creștină. În primul rând este necesar să fi venit la Dumnezeu cu jertfa cea mai bună, care face ispășire pentru păcatele noastre. Apoi este necesară „spălarea cu apă”, prin Cuvânt (Evrei 10.22; Tit 3.5). Trebuie în cele din urmă ca trupul nostru să corespundă hainelor noastre. Zaharia 3.3-5 prezintă un preot, pe Iosua, pe care Domnul îl îmbracă în haine de sărbătoare în locul „hainelor murdare”. Purtarea noastră trebuie să fie curată, pentru a corespunde curăției interioare a conștiinței. Și aceasta o putem realiza îmbrăcându-ne în Domnul Isus Hristos (Romani 13.14).

Ceremonia și-a urmat cursul; ca urmare, fiii lui Aaron nu au fost curățiți pentru ca după aceea să facă orice poteau. Au fost consacrați, puși deoparte pentru a sluji Domnului. În Israel, numai familia lui Aaron exercita preoția, în timp ce acum toți cei care alcătuiesc poporul lui Dumnezeu sunt chemați la această îndatorire nobilă. Prieteni credincioși, dacă Dumnezeu v-a mântuit, în marea Lui iubire, este pentru ca de azi înainte să fiți cu totul consacrați Lui. Sângele de pe urechea dreaptă, de pe degetul mare al mâinii drepte și de pe degetul cel mare de la piciorul drept (v.20) arată că aceste părți ale trupului, care spun, respectiv, despre ascultare, despre lucrare și despre umblare, au fost sfințite pentru a fi puse la dispoziția lui Dumnezeu prin puterea Duhului Sfânt (uleiul peste sânge). Să notăm că expresia tradusă prin cuvântul „să-i consacri” înseamnă literal „să le umpli mâinile” (28.41 nota d). Mai mult, departe de a privi aceasta (așa cum fac unii) ca un act prin care ne dăruim Domnului (putem noi oare să-l dăruim Lui ceea ce deja îi aparține?), înțelegem că inimile noastre au nevoie întâi să fie umplute de Dumnezeu, pentru ca să putem aduce „darul legănat” (Hristos) înaintea Lui (v. 24). „Din mâna Ta primim ce Ți aducem” – spunea David (1 Cronici 29.14).

Berbecul pentru consacrare trebuia să fie întâi jertfit, apoi mâncat de preoți. Pentru a-l sluji pe Dumnezeu, credinciosul trebuie să se hrănească din Cel care până la moarte a fost în totul consacrat lui Dumnezeu. Apostolul ne îndeamnă: „Umblați în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca dar și jertfă lui Dumnezeu, ca parfum de bună mireasmă” (Efeseni 5.2). Preotul trebuia să mănânce carnea pentru consacrare „la ușa cortului întâlnirii”, adică înainte de a sluji în Locul Sfânt. În fiecare din cele șapte zile trebuia adusă o nouă jertfă, ca urmare a exercițiilor spirituale și a afectivității înnoite zi de zi. Sfârșitul capitolului spune despre jertfele care trebuia aduse „necurmat”, „din generație în generație” (Numeri 28.3, 6, 10; Ezra 3.5), pentru a preamări necontenit înaintea lui Dumnezeu lucrarea crucii. După sfințirea cortului, a altarului și a familiei preoțești, Dumnezeu va putea locui în mijlocul lor Săi într-o ordine potrivită cu gloria Sa. Apostolul Pavel arată că există aceeași relație între locuirea în prezent a lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt în cei credincioși și sfințenia

ce trebuie să-i caracterizeze pe aceștia (1 Corinteni 3.16, 17; 6.19).

Odată ce se încheia lucrarea care-i permitea preotului să se apropie, se deschide calea pentru a lua în considerare cel de-al doilea altar poleit cu aur, pe care Aaron și fiii săi trebuia să ardă tămâie. Primul altar vorbește despre Hristos și despre valoarea sângelui Său, iar cel de-al doilea tot despre Hristos, dar în eficiența mijlocirii Lui. Altarul de aur era strâns legat de altarul de bronz. Isus a fost întâi jertfă, apoi preot. După ce Și-a dat pe cruce sângele curățător, El Se poate prezenta, viu, pentru ai Săi, în Locul Sfânt. Nici o jertfă nu era adusă pe altarul de aur: Hristos nu mai trebuie să sufere, nici să moară. Odată lucrarea încheiată, de acum înainte El va fi subiectul laudelor noastre în cer, «esența» închinării. Prin El, la rândul lui, credinciosul se apropie și îi oferă Tatălui mirosul plăcut al adorării și al rugăciunii (Psalmul 141.2), întrucât închinarea este, întâi de toate, prezentarea înaintea lui Dumnezeu a desăvârșirii Fiului Său Preaiubit. Versetele 11-16 tratează problema prețului de răscumpărare. Acesta era strict personal și, pe de altă parte, constituia o sumă egală atât pentru bogat, cât și pentru sărac. Dumnezeu nu face deosebire între păcătoși (Romani 2.11). El le oferă tuturor același mijloc de a fi mântuiți. O mântuire gratuită! Dar cât de mult L-a costat pe Cel care a plătit răscumpărarea în locul nostru!

Mai era necesar încă un obiect pentru a putea fi adusă închinarea, și anume ligheanul de aramă. El trebuia așezat în curte, între altar și cort, în calea preotului care, mergând să-și împlinească slujba, trebuia să-și spele în el mâinile și picioarele. Este o imagine a puterii Cuvântului (apa) pentru judecata de sine, care-l curăță pe închinător de întinare în urma umblării prin lume (Ioan 13.10). După apa care-l curăța de „întinarea cărnii” (aspectul negativ), găsim untdelemnul pentru ungere (Duhul), care îi conferea un caracter sfânt. Ingredientele ce compun untdelemnul exprimă felurile haruri și gloriei ale lui Hristos. Era interzisă turnarea untdelemnului sfânt pe carnea omului (adică folosirea darurilor Duhului spre gloria omului) sau fabricarea unui ulei asemănător (imitația lucrărilor Duhului Sfânt). Psalmul 133 (v.2) înfățișează untdelemnul pe cap, coborând pe barba lui Aaron, apoi până spre marginile veșmintelor sale: o minunată imagine a celor răscumpești bucurându-se prin Duhul de perfecțiunea Capului lor glorificat și participând la aceeași ungere. În contrast, mirosul plăcut al tămâiei se înalță neconștient spre Dumnezeu pentru a-l prezenta în detaliu toate excelențele Preaiubitului Său.

Să observăm succesiunea verbelor în acest pasaj: am chemat pe nume, am umplut cu Duhul lui Dumnezeu, am dat înțelepciune, am rânduit. Tot ce este legat de slujire este dirijat de sus, de Dumnezeu Însuși. Nici chiar Moise nu era calificat să aleagă lucrătorii. În Fapte vedem cum Duhul Sfânt i-a desemnat pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care-i chemase Dumnezeu (Fapte 13.2). Desigur, nu trebuie ca lucrătorul însuși să decidă ce vrea să facă, ci Dumnezeu îl rânduieste și îl umple cu înțelepciunea necesară. Dumnezeu a dat fiecăruia o măsură de inteligență. În ce fel o folosim pe a noastră? Pentru a ne ocupa cu studii laborioase sau pentru a ne face un trai mai bun? Dar dorința Domnului este ca, sub influența Duhului Său, să ne folosim toate capacitățile pentru slujirea Lui. În sfârșit, tot Dumnezeu dă slujitorilor Săi, împreună cu slujba, și odihna necesară. Evanghelia ni-L prezintă pe Domnul chemându-i pe ucenici, trimițându-i și, în cele din urmă, la întoarcerea lor, luându-i deoparte ca să se odihnească puțin (Marcu 6.7, 31). În acest pasaj, odihna ia forma sabatului. „Sabatul a fost făcut pentru om”, a spus Domnul Isus (Marcu 2.27). Să-L mulțumim lui Dumnezeu pentru odihna pe care ne-o dă.

Am fi dorit să putem trece imediat de la descrierea cortului, din cap. 31, la construirea lui, în capitolul 35. Dar, vai, între acestea două s-a interpus un episod trist în istoria acestui biet popor. Tocmai când, pe munte, Dumnezeu îi dădea lui Moise legea, în vale poporul și începuse să calce primele două porunci. Și, în timp ce Domnul îi dădea slujitorului Său instrucțiuni cu privire la închinarea față de El, Israel institua un cult idolatru. Cât de mare este perversitatea și nerecunoștința omului și cât este de dispus să uite bunătatea lui Dumnezeu! (Psalmul 78.11; 106.19-23). „Idolatria” nu este numai păcatul lui Israel sau al națiunilor. Amintind de această scenă, apostolul Pavel este nevoit să-i pună în gardă pe creștini (1 Corinteni 10.7, 14). Un idol este orice ia în inimile noastre locul care l se cuvine numai lui Isus. Poate fi ca un vițel de aur: 1) după chipul dumnezeilor lumii (egiptenii se închinau la boul Apis), 2) turnat în tiparele imaginației omului, cu alte cuvinte, purtându-i amprenta, 3) șlefuit cu o unealtă de sculptor – rod al strădaniilor noastre (Isaia 44.10,12). Toate acestea pot avea loc atunci când am pierdut din vedere întoarcerea Mijlocitorului nostru, Hristos, aflat acum în cer, cum Moise era odinioară pe munte.

Domnul îi spusese lui Moise: „Poporul tău pe care tu l-ai scos din țara Egiptului s-a stricat” (v.7). Moise însă îi răspunde: Nu, ci acest popor este al Tău, pe care Tu l-ai scos ... (v.11). În consecință, nu se poate ca Tu să-i nimicești. În Ioan 17, Domnul Isus, rugându-Se pentru ai Săi, îi spune Tatălui: „Sunt ai Tăi” (v.9). Aici Moise este un apărător talentat. Înainte protestase că nu era înzestrat cu talentul de a vorbi frumos, că nu era om cu „vorbire ușoară” (4.10), dar acum inima îi bate pentru Israel și, din belșugul inimii sale, cât de bine știe să pledeze prin Duhul în favoarea poporului lui Dumnezeu! Totuși, înflăcărea lui Moise nu l-ar fi putut opri pe Domnul să-l nimicească pe Israel, dacă Legea care-i condamna ar fi fost aplicată imediat cu strictețe. Unul dintre aceste două lucruri trebuia înlăturat: Legea sau poporul vinovat. În harul Său, Dumnezeu pune deoparte Legea, astfel încât Moise, într-un gând cu Dumnezeu, sfărâmă cele două table de piatră de piciorul muntelui. Când Domnul Isus a venit într-o lume vinovată, nu a venit pentru a aboli Legea, ci, dimpotrivă, El a împlinit-o în chip desăvârșit, înainte de a-i îndura blestemul pe cruce (Matei 5.17-18; Galateni 3.13).

Moise a fost cuprins de indignare. Înainte plin de zel pentru popor în fața Domnului, de astă dată este plin de zel pentru Domnul înaintea poporului. Îl ia deoparte pe Aaron, dar acesta se scuză, în loc să se umilească. Apoi fiilor lui Levi li se dă o sarcină grozavă, pentru a ne arăta că slava lui Dumnezeu trebuie să aibă prioritate față de legăturile de familie sau de prietenie. Fiii lui Levi sunt credincioși și Domnul va ține cont de aceasta mai târziu, încredințându-le slujba cortului (Deut. 33.9-10). Dumnezeu nu ne va folosi fără să ne fi probat credința. În final îl găsim pe Moise din nou la spărtură, ca mijlocitor. Spre deosebire de Aaron, el expune complet faptele, fără a ascunde nimic. Spera să facă ispășire pentru popor și se oferă pe sine însuși în locul lor. În această privință se aseamănă cu Pavel, cel care mărturisea că dorea să fie: „anatema de la Hristos, pentru frații mei, rudele mele după carne” (Romani 9.3, vezi nota i). Dar un asemenea sacrificiu nu este posibil; Scriptura declară: „Un om nu va putea nicicum să-l răscumpește pe fratele său, nici să dea lui Dumnezeu un preț de răscumpărare pentru el” (Psalmul 49.7) și: „Fiecare dintre noi va da socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu” (Romani 14.12). Numai Hristos poate face ispășirea pentru păcătos, pentru că El Însuși a fost fără păcat.

Cuprins de o mânie sfântă, Moise a distrus vițelul de aur și a ordonat pedeapsa, apoi a informat poporul că Domnul nu va merge cu ei, după care a făcut ceva neașteptat: și-a ridicat un cort în afara taberei, departe de ea. A încetat el să-și iubească poporul? Dimpotrivă, a dat cea mai puternică și mai înduioșătoare dovadă de dragoste, cerând ca, în locul lor, el să fie șters din cartea Domnului. Altul era motivul ieșirii lui din tabără. Din cauza păcatului comis, norul nu mai putea rămâne deasupra taberei, așa că, pentru a recăpăta prețiosul stâlp de nor, era necesar ca Moise să iasă din tabăra lui Israel. Evrei 13.13, referindu-se la acest pasaj, ne ajută să înțelegem această chemare: „Deci să ieșim la El, afară din tabără, purtând ocară Lui”. Pentru a asculta acest îndemn, mulți răscumpești s-au despărțit de religii formale și de biserici

creștine organizate, pentru a căuta în simplitate numai prezența Domnului Isus (Matei 18.20). Priviți-l pe Iosua! Deși tânăr, a înțeles că fericirea lui consta în a nu se depărta din prezența lui Dumnezeu. Aceasta este o imagine a comuniunii neîntrerupte și a bucuriilor care ne așteaptă în locul unde Domnul ne-a promis că va fi.

În afara taberei, Moise putea vorbi cu Dumnezeu față către față (v.11). Care este subiectul acestor conversații? Iarăși și iarăși poporul și starea lui tristă. Moise este simbolul Unuia mai mare: al Fiului care vorbește cu Tatăl despre cei din lume care l-au fost dați (Ioan 17.6). „Arată-mi dar căile Tale, ca să Te cunosc” (v.13), a cerut omul lui Dumnezeu și apoi a mai cerut ca Domnul să fie cu ei. Comparați aceste cereri cu dubla rugăciune a psalmistului: „Arată-mi calea pe care să umblu ... Duhul Tău cel bun să mă conducă într-o țară a dreptății” (Psalmul 143.8, 10). „Dacă nu merge fața Ta cu noi, nu ne sui de aici” (v.15), se roagă mijlocitorul credincios. Și Dumnezeu cedează. S-a spus că El nu găsește niciodată credința prea îndrăzneată și inima l se bucură când îi cerem lucruri grele. În final, Moise l-a făcut o a treia cerere Domnului, încă și mai îndrăzneată: să vadă gloria Lui (v.18). El nu avea s-o vadă decât din spate (adică în urmele lăsate de dragostea Lui). Ne gândim la cererea pe care l-a făcut-o Domnul Isus Tatălui, ca, acolo unde este El, să fie și ai Săi împreună cu El, ca să privească gloria Lui (Ioan 17.24). Aceasta este dorința Lui cea mai prețioasă. Este oare și dorința noastră?

Cerându-l Domnului să-i arate gloria Lui, Moise se aștepta fără îndoială la o viziune izbitoare, ca cea descrisă în cap. 24.20. Dar Dumnezeu avea să-i reveleze ceva foarte prețios într-un cu totul alt fel: „gloria harului Său” (Efeseni 1.6). El i Se descoperă slujitorului Său ca un Dumnezeu „binevoitor și milos, încet la mânie și bogat în îndurare și adevăr” (v.6). Să remarcăm două condiții care ne permit să ne bucurăm de aceasta: (1) „Fii gata ... dimineață”, îl îndeamnă Domnul pe Moise. Fie ca Domnul să ne dea în fiecare dimineață această inimă pregătită pentru a gusta harul Său! (citiți Psalmul 63.1-3). (2) Omul lui Dumnezeu trebuia să rămână în crăpătura stâncii, imagine a lui Hristos lovit, care acum le spune alor Săi: „Rămâneți în Mine ...” (Ioan 15.4). Dar harul lui Dumnezeu nu trebuie să ne facă să uităm cârmuirea Lui. Din v. 7 înțelegem că El iartă „nelegiuirea și răzvrătirea și păcatul”, însă în același timp „nu socotește nicidecum nevinovat pe cel vinovat”. În cap. 33.3, Domnul declarase: „Eu nu Mă sui în mijlocul tău, pentru că ești un popor cu grumazul înțepenit”. Și tocmai acesta este motivul pentru care Moise cere prezența Lui (v.9). După revelarea a ceea ce este Dumnezeu, îndurător și acordând favoare, este ca și cum Moise ar fi răspuns: tocmai de un Dumnezeu ca acesta are nevoie poporul.

Pentru a doua oară, Moise este cu Dumnezeu pe munte timp de patruzeci de zile. Ca urmare a celor petrecute, Dumnezeu Se face cunoscut ca un „Dumnezeu gelos” (v.14), care dorește să fie singurul la care să se închine poporul Său. Nu că idolii l-ar fi făcut o cât de mică nedreptate; pentru că ce rivalitate putea exista între Creatorul lumilor și dumnezeii de aur, de piatră sau de lemn, lucrați de mâinile oamenilor? El este „gelos” atât pentru că știe că fericirea alor Săi constă în a-L iubi numai pe El și că idolii îi vor dezamăgi mereu, dar și pentru că iubirea lor, atât de slabă, are totuși o mare însemnătate în inima Lui. Întâia epistolă a lui Ioan, care vorbește cel mai mult despre iubirea divină, se încheie cu îndemnul: „Copilașilor, păziți-vă de idoli!” „Ferește-te să faci legământ cu locuitorii țării în care vei intra, ca să nu fie o cursă în mijlocul tău”, avertizează Domnul, Cel care cunoaște și cursa și cât de înclinăți suntem să cădem în ea. El adaugă: „nu cumva ... să fii invitat și să mănânci din jertfa lor” (v.15). Anumite invitații sunt în adevăr curse. Să avem curajul să le refuzăm! Sau, mai bine, să ne purtăm astfel încât nici unul să nu dorească sau nici măcar să nu gândească să ne invite (1 Regi 1.9, 10). Cu privire la ceea ce l se cuvine, Domnul repetă aici unele instrucțiuni date în capitolele 21-23.

Este imposibil să ai legătură cu Dumnezeu și să te bucuri de revelațiile harului Său fără a o arăta și în afară. Fața lui Moise strălucea, deși el nu știa. Printr-o față fericită, fiecare copil al lui Dumnezeu trebuie să arate în mod natural celor din jur fericirea lui. Fie ca lumea să vadă în noi reflectându-se ceva din iubirea lui Isus! Pavel le explică corintenilor de ce Moise își pune un văl pe fața sa. Înainte de venirea Domnului pe pământ, chiar reflectarea gloriei divine nu putea fi suportată de omul păcătos, ci trebuia ascunsă. Dar „vălul este desființat în Hristos” (2 Corinteni 3.14). În adevăr, când a venit Domnul Isus, Dumnezeu a putut fi văzut în El în toată gloria harului Său. Ca urmare, acum, prin credință, îl privim pe Domnul Isus „cu fața descoperită” și suntem, sub aspect moral, „transformați” în același chip, din glorie spre glorie” (2 Corinteni 3.18). Un alt privilegiu al lui Moise era acela de „a vorbi cu El”. Expresia se repetă de trei ori în aceste versete. Ce onoare pentru un om al lui Dumnezeu și ce dovadă de intimitate! Nu este oare o legătură între comuniunea neîntreruptă cu Domnul și o față radioasă? Fie ca Domnul să ne ajute să le experimentăm și pe una și pe cealaltă.

Cortul era pe cale să fie construit. Cu această ocazie sunt enumerate pentru a doua oară diversele materiale folosite, pentru a ne aduce aminte că una este a cunoaște și alata este a face. În acest timp, înainte de începerea lucrului, este din nou pusă problema sabatului (v. 1-3). Înainte de a întreprinde o lucrare, oricare ar fi aceasta, este necesar să fi petrecut timp în prezența Domnului, să fi stat «jos» înaintea Lui, odihnindu-ne sufletul și duhul în sentimentul dependenței noastre. La picioarele Domnului Isus a învățat Maria să slujească cu înțelepciune (Luca 10.39). Și tot acolo a cunoscut momentul potrivit de a-și aduce mirul (comp. cu v.8) pentru a-l răspândi pe picioarele Învățătorului. Remarcăm numărul variat de obiecte pe care trebuia să le aducă israeliții, de la aur și pietre prețioase, până la cârligele cortului și frânghiile care susțineau edificiul (pentru a susține adevărul). În această lungă listă, fiecare putea găsi ceva de adus. Și voi, dragi prieteni care-L cunoașteți pe Domnul, puteți contribui la zidirea Adunării. O slujbă făcută în mod discret, bucuria de a „face milostenie” (Romani 12.8) și rugăciunile zilnice pentru mărturia creștină sunt la îndemână oricui. Și sunt plăcute Domnului.

Israelii puteau aduce numai ceea ce nu dăduseră înainte pentru vițelul de aur (32.3). Vom putea închina în slujba Domnului numai ceea ce nu am folosit deja pentru lume. Să nu ne risipim deci tinerețea. Cine au fost cei care au dat? „Fiecare om pe care îl mișca inima lui și fiecare om pe care îl îndemna duhul” (v.21). Aceasta este esențialul! Să-L iubim pe Domnul, Adunarea, pe aproapele nostru, iată condițiile fundamentale atât pentru a face o lucrare bună, cât și pentru a aduce un dar. Pe lângă toate acestea, ceea ce nu izvorăște din dragoste de regulă nu este bine înfăptuit. Unele lucruri puteau fi făcute în casă, în familie, de exemplu cusutul. Nu trebuie să ne imaginăm că a lucra pentru Domnul înseamnă în mod necesar a fi evanghelist sau misionar într-o țară îndepărtată. Să luăm notă de serviciul femeilor. Dacă nu toate erau „iscusite” sau înțelepte (v.26), toate puteau avea, la fel de bine ca și bărbații, tragere de inimă să facă sau să dea ceva pentru sanctuar (Tit 2.5). Unora, Dumnezeu le-a pus pe inimă să dea învățătură (v.34). Fie ca El să pună pe inima altora să asculte! Așa vor putea toți să facă o slujbă înțeleaptă.

Într-o scurtă parabolă a evangheliei după Marcu, Domnul Se prezintă ca un stăpân care a plecat de acasă după ce a dat de lucru robilor Săi. El a lăsat „fiecăruia lucrarea lui” (Marcu 13.34). Cu excepția portarului, natura acestor lucrări nu este precizată. În absența Lui, Domnul a pregătit o îndatorire pentru fiecare dintre ai Săi, în raport cu vârsta sa și cu capacitățile sale. Într-o altă parabolă, cea a talanților, vedem că stăpânul, la întoarcerea sa, cere socoteală lucrătorilor săi. Unii dintre ei primesc o recompensă, alții sunt dați de rușine (Matei 25.14-30). Am

făcut noi, fiecare în parte, ceea ce aștepta Domnul de la noi? Lectura noastră de astăzi ne învață că multe daruri sunt aduse prea târziu. Momentul pentru a îndeplini o slujbă sau pentru a aduce un dar trecuse. Probabil că mulți au muncit din greu, dar nu de îndată. Și ceea ce nu aducem imediat poate să nu mai fie necesar în momentul când în sfârșit ne decidem: este prea târziu, ocazia este pierdută. Ce lecție importantă pentru noi! „Cortul era una”, concluzionează v.13. „Este un singur trup”, declară Efeseni 4.4. În ciuda divizării creștinătății în numeroase denominații, Dumnezeu vede Adunarea Sa ca fiind un întreg.

Materialele fuseseră strânse, lucrătorii fuseseră desemnați: va începe construcția Cortului. În toate acestea vom avea ocazia să vedem mai multe imagini și să desprindem învățături noi. Întâi sunt enumerate învelitorile. Prima, făcută din zece covoare, descrisă în v.8-13, nu putea fi văzută decât dinăuntru, la lumina sfeșnicului, când preotul era în Locul Sfânt. Tot așa, felurile gloriei ale lui Isus pot fi înțelese și apreciate numai în lumina Duhului Sfânt, în prezența lui Dumnezeu. Pe de altă parte, prin cea de-a patra învelitoare, făcută din piei de vițel de mare, cortul, spre deosebire de templele antice (și de clădirile religioase moderne), nu prezenta în exterior nimic de natură să atragă atenția. Aceasta ne amintește de Cel care „n-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, nici o înfățișare ca să-L dorim” (Isaia 53.2; Ioan 5.41). Să ne păzească Domnul de atracțiile lumii și de spiritul ei, să ne ferească să dorim gloriile ei trecătoare sau să ieșim în evidență mai mult decât Domnul nostru. Așezate stabil pe pedestale de argint, scândurile, imaginea a celor răscumpărați, ne amintesc de îndemnul apostolului: „Stați astfel tari în Domnul, preaiubiților!” (Filipeni 4.1).

Minunata perdea care despărțea Locul Sfânt de Locul Preasfânt era susținută pe patru stâlpi. Firea omenească a lui Hristos, așa cum ne-o dezvăluie evangheliștii, este un subiect inepuizabil pentru adorare și închinare. El este Mesia al lui Israel (Matei), Robul credincios (Marcu), Fiul Omului (Luca), Cel care a venit din cer (Ioan). Fiecare fir: albastru, purpuriu, stacojiu sau în subțire răsucit, fiecare aspect al firii Sale, desăvârșit în sine, se întrețese cu celelalte în chip minunat, alcătuiind întregul, care este viața Domnului nostru Isus Hristos. Dar această viață, așa frumoasă, cum era, nu ne putea aduce la Dumnezeu, ci, dimpotrivă, ea accentua adâncă noastră mizerie morală. Era nevoie de moartea Lui. Și, ca semn, chiar în momentul când Mântuitorul Își dădea viața pe cruce, Dumnezeu a rupt perdeaua, deschizând pentru închinători „calea nouă și vie” către El (Evrei 10.20). Apoi au fost făcute chivotul și masa. Drugii cu care erau transportate acestea prin pustiu ne fac să ne gândim la umblarea Domnului aici, jos. Poleirea cu aur ne amintește de versetul din Isaia: „Ce frumoase sunt ... picioarele celui ce aduce vești bune” (52.7).

A urmat sfeșnicul din aur curat, cu pedestalul lui din aur bătut, cu fusul său, gămălioarele, potirașele și florile sale, care „erau din el” (v.17). Dumnezeu Își găsește plăcerea să repete în detaliu toată plinătatea (numărul 7) roadelor și a frumuseților acestui sfeșnic, simbol al lui Hristos, neîntrecut de nimeni în nici una din gloriile Sale. Dar să nu uităm că sfeșnicul era din aur bătut și că era alimentat cu untdelemn fără drojdii (27.20), descrieri care ne amintesc de suferințele Celui care a venit ca adevărata lumină în întuneric și care nu a fost primit. Respins, El strălucește acum în sanctuar, unde ai Săi pot să-L contemple prin credință. Altarul de aur, care era tot în Locul Sfânt, înaintea perdelei dinăuntru, este încă o imagine a Celui care este centrul adorării noastre, în Numele căruia ne apropiem de Dumnezeu pentru a ne închina și pentru a beneficia de lucrarea Sa mijlocitoare. Tămâia adusă acolo, dacă ne referim la capitolul 30.34-38, era „după arta celui care face mir: sărată, curată, sfântă”. Diferitele uleiuri din care era alcătuită ne vorbesc de aspecte ale perfecțiunii Fiului lui Dumnezeu și de valoarea ei pentru Tatăl, căruia îi sunt oferite aceste calități desăvârșite. Untdelemnul sfânt pentru ungere este, în mod similar, pregătit conform instrucțiunilor din cap. 30.

Altarul de bronz ne amintește că Dumnezeu a oferit prin cruce o soluție pentru starea noastră păcătoasă. Dar mulți credincioși sunt tulburați de păcatele comise după convertire. Pot oare aceștia să-și piardă mântuirea? Nu! Bindecuvântat fie Dumnezeu! Așa cum i-a spus Isus lui Petru: „Cine s-a scăldat” – o spălare care pentru un credincios se face o dată pentru totdeauna (vedeți 29.4) – „nu are nevoie să i se spele decât picioarele” (Ioan 13.10). Această spălare a picioarelor după mers, și a mâinilor pentru lucrare, se făcea la ligheanul de bronz, care era confecționat din același material ca și altarul, pentru a ne învăța că păcatele comise după convertire Îl costă pe Cel care a făcut ispășire pentru noi tot atât de mult ca și păcatele noastre dinainte. Dar noi putem (și trebuie) să le mărturisim lui Dumnezeu, care este credincios și drept ca să le ierte, datorită lucrării Domnului Isus (1 Ioan 1.9). De la v. 9 la 20 se prezintă facerea curții. Găsim măsurile porții (v. 18): douăzeci de coți, adică aproximativ zece metri. Aceasta este o imagine a ușii harului, larg deschisă pentru sârmanii păcătoși, și a căii ușoare prin care Evanghelia permite tuturor să se apropie de cruce (altarul de bronz). Au trecut oare toți cititorii noștri prin această ușă?

Dumnezeu cere ca leviții să facă un inventar exact al celor confecționate și date pentru Casa Lui. El nu uită nimic, nici ultimul ac, nici cel mai mărunț cârlig, știind cât l-a costat pe fiecare dintre cei care au adus obiectele. Domnul Isus, stând în fața intrării în tezaurul Templului, privea mulțimea care-și aducea darurile și El a apreciat în mod deosebit cei doi bănuți aduși de o văduvă săracă, pentru că acest dar însemna pentru ea predarea deplină, aceștia fiind „tot ce avea ca să trăiască” (Luca 21.1-4). Ligheanul de aramă menționat ieri vorbește în același fel. Era făcut din oglinzile femeilor care, urmându-l pe Moise, au ieșit afară, la cortul întâlnirii (v. 8). În prezența lui Dumnezeu și prin zelul pentru casa Lui, inimile lor au fost mișcate să renunțe la preocuparea cu propria persoană, sugerată de oglinzi (Matei 16.24-25). Și acest lucru este apreciat de Dumnezeu și consemnat în Cuvântul Său. Cât despre argintul strâns la numărătoarea poporului, el a fost folosit pentru facerea postamentelor stâlpilor și scândurilor. Totul are la bază glorioasa răscumpărare al cărei simbol este argintul (vezi Numeri 3.48) și pe aceasta se întemeiază fiecare credincios în parte pentru a rămâne în credință.

În descrierea veșmintelor sfinte ale lui Aaron se adaugă un detaliu (v. 3), care nu apare în cap. 28: firele efodului trebuia să se împletească cu fire subțiri de aur. Gloria divină a Marelui nostru Preot strălucește între toate trăsăturile umanității Sale sfinte. Să le contemplăm în Evangheliile. El doarme la cârmă pe căpătâi, dar în următorul moment liniștește vântul și marea. Plânge la mormântul din Betania, dar aceasta tocmai înainte de a-l învia pe Lazăr. Plătește birul, dar cu o monedă găsită în gura unui pește pe care El l-a creat. La fiecare pas, aurul divinității Sale se arată în împrejurările cele mai obișnuite ale vieții Lui ca om, ca Om al durerii. Caracterul unitar al gloriilor lui Isus este întărit prin lăntșoare, monturi, șnururi și inele – care realizează îmbinarea acestor veșminte unele de altele. Cu privire la Hristos, nu putem lăsa deoparte nimic, nu putem pune la îndoială nici un adevăr în parte fără a-L nega în totul. Vai! În istoria Bisericii sunt prea multe exemple de îndrăzneți care nu s-au temut să facă asemenea lucruri. Dumnezeu să ne ajute să recunoaștem cu mintea și cu inima toate perfecțiunile morale, oficiale și personale, cu care este investit Domnul Isus!

În cap. 39 și 40 se repetă mereu expresia: „după cum poruncise Domnul lui Moise”. Nimic nu era lăsat în seama imaginației celor care făceau lucrarea și același lucru este valabil și astăzi cu privire la închinarea creștină. Biblia ne învață tot ce trebuie să știm despre felul în care Dumnezeu dorește să l se aducă închinare. A adăuga ceva la acestea sau a înlocui ceva prin ceea ce ni se pare mai bun n-ar fi pură

neascultare? Și în același timp pretenție! Cu ce drept decidem noi ce îi este plăcut lui Dumnezeu? Priviți la denumirile creștine cu clerul lor, cu organizațiile lor și cu ceremoniile lor pompoase! Dumnezeu «nu a poruncit» aceste lucruri și, în consecință, credinciosul care cunoaște Cuvântul nu poate lua parte la ele. Spre deosebire de rânduielile Vechiului Testament, dintre care unele ne-au fost prezentate în cartea Exod, „adevărații închinători” se adresează Tatălui „în duh și în adevăr” (Ioan 4.23, 24). Formele exterioare ale unei religii firești (carnale) și ceremoniile ei au fost lăsate deoparte și înlocuite prin lucrarea Duhului Sfânt. Noi nu mai avem înaintea ochilor simboluri și umbre pentru închinarea noastră, ci avem realitatea lucrurilor eterne.

În ziua întâi a lunii întâi, Moise este invitat să ridice cortul cu mobilierul lui, imagine a noilor relații ale lui Dumnezeu cu poporul Său. Toate lucrurile au fost făcute noi și Domnul Însuși S-a îngrijit de toate. Rămânea să fie puși în slujbă preoții: „Să apropii pe Aaron și pe fiii lui” (v.12). Ne gândim la omul care a pregătit o cină mare și l-a trimis pe robul său să spună invitaților: „Veniți, pentru că acum toate sunt gata!” (Luca 14.17). Sanctuarul fusese pregătit pentru închinător; era nevoie ca și închinătorul să fie pregătit pentru sanctuar: „să-i speli ... să-i îmbraci ... să-i ungi”. «Spălați, îndreptați, desăvârșiți, intrăm în Locul Sfânt ...» – spune o cântare. Și pentru preot începeau îndatoririle sfinte, în ordinea potrivită: altarul de bronz, ligheanul, intrarea în Locul Sfânt, arderea tămâiei pe altarul de aur. Să mai zăbovim noi, când Dumnezeu Însuși spune: „Să apropii”, când Marele nostru Preot, adevăratul Aaron, introducându-și fiii în sanctuarul ceresc, spune: „Iată-Mă, Eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu” (Evrei 2.13)?

Sanctuarul și obiectele necesare pentru închinare au fost pregătite până în cele mai mici detalii și au fost așezate fiecare la locul potrivit. Moise a terminat lucrarea, ceea ce ne amintește de Cel care i-a putut spune Tatălui: „Am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac” (Ioan 17.4). Dar credințioșii lui Moise peste toată casa lui Dumnezeu, menționată în Evrei 3.2, ... este numai o umbră a credințioșii Fiului, „credincios Celui ce L-a rânduit”. El L-a descoperit pe Tatăl, Și-a sfințit „frații”, a ridicat adevăratul cort al cărui Mare Preot este, a stabilit o nouă ordine a lucrurilor (nu a celor văzute, materiale), prin care Îl putem cunoaște pe Dumnezeu, ne putem apropia de El și Îi putem sluji (vezi și Evrei 8.1, 2). Minunatul Cort, cu care ajungem la sfârșitul studiului asupra cărții Exod, a ilustrat pentru noi multe aspecte ale lucrării lui Hristos și consecințele acesteia. Cea dintâi consecință este că Dumnezeu coboară în glorie ca să locuiască în mijlocul poporului Său (v.34, 35). Astfel că, pe temeiul lucrării terminate a lui Hristos, Dumnezeu Duhul Sfânt a coborât pentru a alcătui Biserica, pentru a fi, conform Ef. 2.22, „o locuință a lui Dumnezeu în Duh”. De atunci, în ciuda declinului, El este prezent acolo ca o călăuză divină, conducând poporul lui Dumnezeu, așa cum o făcea pentru Israel norul de deasupra cortului.

Structura cărții Exod

„Și Domnul ia zis lui Moise: „Intră la faraon și spune-i: Așa zice Domnul: «Lasă pe poporul Meu să plece, ca să-Mi slujească».” Exod 8.1

Cartea Exod a fost pe drept numită «cartea răscumpărării». Răscumpărarea este subiectul ei principal, fie că o privim din punct de vedere istoric, pentru poporul Israel, fie că o privim din punct de vedere simbolic, pentru credinciosul din vremea de acum. Cartea din Noul Testament care corespunde cărții Exod este Epistola lui Pavel către Romani, în special cu privire la ispășire și la eliberarea de păcat. „Exod” înseamnă „ieșire”, un nume potrivit pentru cartea care descrie ieșirea israeliților din Egipt și de sub robia lui faraon – imagini binecuvântate cu privire la eliberarea noastră de robia păcatului și de sub puterea lui Satan.

Iată un mic sumar al acestei cărți:

- Capitolele 1-18 - Eliberarea din Egipt;
- Capitolele 19-24 - Legământul cu Iahve;
- Capitolele 25-40 - Cortul.

Moise este personajul principal din cartea Exod. El este astfel o imagine potrivită a lui Hristos, Conducătorul nostru, care îi conduce pe cei răscumparați prin pustie (Evrei 3.1,2). Există, de asemenea, o comparație interesantă între nașterea lui Moise și cea a lui Hristos. Cartea Exod începe cu descrierea nașterii lui Moise și a felului în care a fost salvat de decretul lui faraon dat împotriva copiilor evrei de parte bărbătească. Acest lucru a avut loc la patru sute de ani după promisiunea lui Dumnezeu față de Avraam (Geneza 15.13). Noul Testament începe după patru sute de ani de tăcere între cartea Maleahi și Evanghelia după Matei, care, la rândul ei, începe cu prezentarea Eliberatorului care a venit pentru a mântui pe poporul Său de păcatele lor. Mai mult, vedem că, după nașterea lui Hristos, Irod a dat o poruncă – la fel cum a făcut faraon – ca pruncii din Betleem să fie omorâți, însă Domnul Isus este ținut în siguranță și este trimis ... în Egipt!

„Și să-Mi faci un lăcaș sfânt, ca să locuiesc în mijlocul lor. Potrivit cu tot ce-ți arăt, modelul cortului și modelul tuturor uneltelor lui, așa să faci.” Exod 25.8,9

Exod este o carte a simbolurilor. Am văzut deja că Moise este un simbol, însă găsim și altele: mielul de Paște, simbol al lui Hristos, Paștele nostru; Marea Roșie, simbol al morții lui Hristos pentru noi; apele de la Mara făcute dulci prin lemnul care a fost aruncat în ele, simbol al amărăciunii păcatului, înlăturată prin cruce; cele douăsprezece izvoare de la Elim, simbol al înviorării și al odihnei venite prin slujirea Duhului Sfânt; mana, simbol al lui Hristos venit din cer și al umblării Lui aici, ca Om. Aceasta este o listă incompletă, fiindcă Exodul este foarte bogat în simboluri. Ele sunt umbre ale lucrurilor viitoare (Coloseni 2.17).

Cortul este însă acela care ne oferă o imagine completă a lucrurilor cerești și a lui Hristos. A doua jumătate a cărții Exod se ocupă cu planurile, cu construcția și cu uneltele cortului. Acesta constituie un studiu bogat cu privire la lucrarea de răscumpărare împlinită de Hristos și, de asemenea, cu privire la adevărul măreț că Dumnezeu pregătește un sanctuar pentru a locui în mijlocul poporului Său (Exod 25.8; 40.33,34; Efeseni 2.21,22).

Cortul, prin toate materialele și părțile sale, prezintă Persoana și lucrarea lui Hristos ca Mijlocitor. El este de asemenea o imagine a lucrurilor cerești, potrivit cu Evrei 9.23. Cortul prezintă totodată, în mod simbolic, calea de apropiere a omului păcătos de Dumnezeu. Descrierea lui începe cu chivotul, în Exod 25.10, fiindcă chivotul reprezintă manifestarea lui Dumnezeu către om – cel mai înalt simbol al lui Hristos. Prezentarea lui se sfârșește, în Exod 40.34, cu norul gloriei Domnului, care la umplut, acesta fiind semnul locuirii lui Dumnezeu în mijlocul

poporului Său.

Citiți cartea Exod și bucurați-vă de mană!

clickbible.org